ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 1 Φεβρουαρίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1513, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

359, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

106, 971, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

509, 204, 1209, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

782, 673, 1443, 54, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

568. 3, 1123, 435, 909, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλασεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

27, 1267, 1501, 269, 123, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

626, 213, 1084, 10, 855, 964, 486, 1462, 1024, 1248, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

63, 734, 390, 1313, 314, 604, 1144, 950, 723, 843, 1481, 152, 870, 516, 1375, 91, 1165, 467, 235, 1042, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν ταὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 11ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1915. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς ὃης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

118. Δεξίγριφος

Ζῶον γνωστὸν ἀμφίβιον
Μὲ μετοχὴν ἑνώνω
Καὶ Ἀθηναῖον στρατηγὸν
Ἀμέσως φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

119. Συλλαβόγριφος

Εἶνε σύμφωνον τὸ πρῶτον
Εἰς τὸ ἄλλο κατοικεῖς·
Κι' ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὸ ποῦ ρέει
Σὲ δροσίζει ὅταν τὸ πιῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος

120. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ του
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας
Ἐμπροστά σου θὰπαντήσῃς.
Κι' ἂν τὸ κράτος τοῦτο, λύτα,
Πάλιν ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ σοῦ εὐχηθῶ ὅ,τι λέγει
Αὐτὸ ποῦ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Α. Β....

121. Μωσαϊκὸν

Κῦβος, γωνία, τρίγωνον,
Τετράγωνον καὶ πυραμὶς
Ἀπῶνα δίδουν γράμμα των
Καὶ γίνετ' ἄλλο σχῆμα εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζόγλου

122. Ἀριθμητικὸν παίγνιον

7 1 2 5 3· + — — : X

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶνε = 0.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος

123. Ψαροκόκκαλον

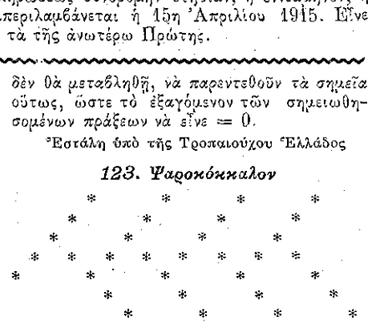

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Ἀρχαία μάγισσα, γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης, ἀρχαῖον ἔνδυμα, εἶδος θαλασσινοῦ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀρχαῖον ὅπλον, ἄγριον ζῶον, ἄγριον πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἴγλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

124 Ἀπροσδόκητον

Ἀπὸ τὰ ἕξη πρῶτα γράμματα
τῆς Ἐσπεράντο, ὦ λύται,
Ποιὰ λέξι ἀποτελεῖτε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

125. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστότατην ὁμηρικὴν Βασιλοπούλαν :

1, Δημοκρατία τῆς Ἀμερικῆς· 2, Μεγάλη ὁροσειρά· 3, Ἀρχαῖος θεός· 4, Νῆσος τῆς Εὐρώπης· 5, Λατῖνος ποιητής· 6, Ἥρως ἡμίθεος· 7, Μέγας ὄφις.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορροπούλου

126. Μικτὸν

φσλ - ο - φσλ - σιει - τ - αουι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θιακοῦ Θαλασσολύκου

127. Γρῖφος

βελ
βελ βελ
α Η σὺ τί ; ὤ !
βελ βελ
βελ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

480. Αἰσχύλος (ἐς, γεῖλος.) — 481. Κύπρος - κάπρος. — 482. Γάλος (ΓΑτα, σκύΛΟΣ) λαγός. — 483. Τὸ λεξικόν.

484.
Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ρ Κ Λ Ξ
Η Ο Ο Η Ι Ι Α Α
Μ Δ Π Ν Ν
Ο Ο Ο Θ
Ν Σ Ν Η

485 — 490. Διὰ τοῦ Π : κῆπος, λῖπος, ἔπος, κόπος, ἅρπα, κώπη. — 491. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (Πόλεμος, Ἀμελής, Ὑψηλός, Στενός, Ἄπιστος, Νίκη, Ἰδιος, Ἄρκτος, Σοφός.) — 492. Τῶν πρώτων τὰ παθήματα, γεφῦρι τῶν δευτέρων. — 493. Βίᾳ μηδὲν πραττειν (Βῆ, α, μῖ, - δ' ἐν πρα - την).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου μέχρι 3 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Γεώργ. Κολυδᾶς, Π. Ν. Παναγιώτου, Μάσιγκα Ρογκοπούλου, Αἰκατερίνη Γ. Μαρούλη, Φανὴ Α. Κοκκώνη, Ἐφ. Καρ. Χόν, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἐμ. Ἀλτηγός, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Μ. Σ. Κοσμετάτος, Μαγουμένο Ρόδον, Ἰω. Ν. Ἰγγλέσης. Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Γ. Ε. Κουλουμβάκης, Π. Ι. Δάλπης, Π. Μπενάρδος, Α. Α. Γεώργας, Αἰμιλία Ὀρ. Κατσάρη, Ἡλ. Σοῦρος. Λάμπων Ἀσπήρ, Μ. Παπαζαχαρίου.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Μεγάλη Ἑλλάς.

ΑΙΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παγανίνης.

ΒΟΛΟΥ. Α. Α. Καραμσίνης, Α. Π. Παπαδόπουλος, Δ. Π. Βορρόπουλος, Ἀργ. Κ. Λυκιαρδοπούλου.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Μανιατοπούλα, Καλὴ Βιολίστρια, Χ. Λ. Περδικάρης, Ὄλγα Μπρεδήμα.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Χρ. Ν. Ἀδρας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Διον. Ι. Κλάδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Πάνος Ἀνδρ. Βουρδουμπάκης Χ. Γ. Λιαπάκης.

ΙΘΑΚΗΣ. Γ. Δρακάτος, Τάσος Γ. Παΐζης, Ἀνδριάνα Α. Κασσιανοῦ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαΐρι Ι. Λευΐ, Ἀγγελικὴ Γαλλιοπούλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Τάκης Γαρίδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Γῆ τῶν Φαιάκων, Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ ἢ ἕλλοντος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ἀριστέα Μεταξᾶ.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΙΟΥ. Ἀδαμαντία Ν. Καρζῆ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Π. Σ. Μηλιώνης, Δ. Δ. Παλιούρας.

ΠΑΤΡΩΝ. Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Γ. Γ. Μαρκέτος, Μαντίνα Ρ. Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Πορ. Στεμιτσιώτης, Π. Δ. Ψύλλας, Εὐστρ. Μανωλόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ. Ἠλ. Σ. Δημητρόπουλος, Νικ. Γ. Δημόπουλος, Ἰω. Κανελλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Ἀφρικανὸς Ταυρομάχος, Στελ. Γ. Συριανός.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Ἐλευθερωθεῖσα Ἤπειρος, Κ. Δ. Παπαλεξίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Φιλελεύθερον Πνεῦμα. Σπ. Α. Σταμπολλῆς, Β. Γ. Πουλόπουλος, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀνδρ. Β. Κόκκας, Εὐάγ. Θ. Βαρύτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΧΑΡΙΛ. Λ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ ἐν Γυθείῳ, ΤΑΚΗΣ ΓΑΡΙΔΗΣ ἐν Καλάμαις, καὶ ΚΩΝΣΤ. Δ. ΠΑΠΑΔΕΞΙΟΥ ἐν Τρικκάλοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 11*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια)

— Τὸν Ἀράπη κι' ἂν λευκάνῃς, ἄδικα τὸν κόπο χάνεις, συνεπέρανε τότε γελῶν ὁ Τορπέν.

Μεγάλη διασκέδασις διὰ τὸν Ραοὺλ ὑπῆρξε κατόπιν καὶ ἡ ἀνθράκευσις.

Ἐγίνετο καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἦσαν δεμέναι μεγάλαι φορτηγίδες (μαοῦνες), γεμᾶται κάρβουνα. Καμμιὰ ἑκατοστὴ Σενεγαλαῖοι ὁλόγυμνοι, ὑπὸ θερμοκρασίαν σαρανταπέντε βαθμῶν, εἰργάζοντο εἰς τὰ κάρβουνα αὐτά, μαῦροι δὲ ἐπάνω εἰς μαῦρον, ὡμοίαζον μὲ μυρμήκια εἰς μυρμηκοφωλιάν. Εὐκίνητοι, ἀκούραστοι, ἐπερνοῦσαν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὰ καλάθια, τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν καὶ ἄδειαζαν μὲ ὡραῖα κινήματα τῶν

«Εἶδεν τοὺς τρεῖς πελωρίους Τούρκους νὰ ἐπιπίπτουν ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς Ἰταλοῦ...» (Σελ. 87, στ. β')

ἐξαισίων ἀγαλματωδῶν των σωμάτων.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ διήρκεσε πολύ. Κ' ἐνῷ οἱ ἐπιβάται, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὴν ζέστην, λερωμένοι ἀπὸ τὴν μαύρην σκόνιν, ἀνεπαύοντο εἰς τὴν σκιὰν τοῦ καταστρώματος, οἱ ἀραπάδες ἐξηκολούθουν νὰδειάζουν τὰ καλάθια τῶν εἰς τὰ χαίνοντα στόμια τοῦ κύτους.

Κακὸς τόπος διὰ καλλιτέχνας

Εἶχε νυκτώσῃ, ὅταν ἡ «Πάμπα» ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ Δακάρ. Ὁ Ραοὺλ ἀπεχωρίσθη μὲ λύπην τὴν ἀφρικανικὴν ἐκείνην ἀκτήν, ὅπου εἶχεν ἰδῇ τόσα νέα καὶ περίεργα πράγματα.

Ἐνθυμίζεν, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του, ὅτι ὅσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τόσον τὰ θεάματα ποῦ θὰπαντοῦσε, θὰ ἦσαν περιεργότερα. Ἀλλ' ἕνας χονδρὸς ἐπιβάτης, ποῦ συνομίλοῦσε μὲ τὸν Τορπέν, ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν πλάνην του.

Ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς ὡμιλοῦσε περὶ τῆς Ἀργεντίνης, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε καλά, διότι εἶχεν ἤδη κάμῃ ἕξη ταξείδια εἰς τὸν νέον Κόσμον.

— Τὸ Βουένος Ἄϋρες, ἔλεγεν εἰς τοὺς μεταναστάς, ποῦ τὸν ἤκουαν μὲ ποσοχήν, εἶνε μία μεγάλη πρωτεύουσα, κατοικουμένη ἀπὸ διαφόρους φυλὰς καὶ μὴ ἔχουσα διὰ τοῦτο καμμίαν ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν. Ἡ μόνη διαφορὰ ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς μεγαλουπόλεως τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα, εἶνε ὅτι ἐκεῖ-πέρα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν συλλογίζονται ἄλλο παρὰ πῶς νὰ κερδίσουν χρήματα. Γι' αὐτὸ ἡ πόλις εἶνε μελαγχολική. Ὁ ἀγὼν εἶνε τραχύς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ταξειδιώτης παρετήρησεν, ὅτι ὁ Ραοὺλ, ἀκούων ὁλονὲν τὰ λόγια του, ἐσχεδίαζεν εἰς τὸ καρνέ του, ἀπὸ συνήθειαν, γελοιογραφίας Ἀροπάδων. καὶ ὑψώσας τοὺς ὤμους, προσέθεσεν:

— Ὁ μικρὸς εἶνε ζωγράφος; (*) Ἄσχημο αὐτό!... Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ ὡς καλλιτέχνης εἰς τὸ Μπουένος Ἄϋρες. Τὸ χρῆμα ἀπασχολεῖ ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους τόσον, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ φιλολογίαν, μουσικήν, ζωγραφικήν. Δὲν ἔχουν καιρὸν γιὰ τέτοια. Ἂν εἶνε κανένας μεγάλος ζωγράφος, φημισμένος στὴν Εὐρώπη, καὶ

«Εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶχον γίνῃ μερικαὶ φιλονεικίαι...» (Σελ 86, στ. γ')

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 78.

ἔλθῃ ἐκεῖ γιὰ λίγο καιρό, μάλιστα, μπορεῖ νὰ λάβῃ μερικὲς παραγγελίες. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς πρέπει νὰ φύγῃ γρήγορα, διὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῇ... Ὅσο γιὰ σένα, μικρέ μου, σὲ συμβουλεύω νὰ κρύψῃς τὰ μολύβια σου καὶ νὰ διαλέξῃς ἕνα ἐπάγγελμα,ὁποιοδήποτε,ἀλλ' ἄσχετο μὲ τὴν καλλιτεχνία. Ἀλλοιώτικα, εἶσαι χαμένος· δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς τίποτα, γιατί κανεὶς ἐκεῖ-

«Τὸ μαχαῖρι εὗρε τὸν Τορπὲν εἰς τὸ δεξὶ μάτι...»

πέρα δὲν θὰ σὲ πάρῃ γιὰ σοβαρὸ ἄνθρωπο.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ καλλιεργήσῃ τὴν τέχνην του εἰς τὴν νέαν χώραν, ὅπου μετέβαινε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διαπρέψῃ. Ἔχωσε λοιπὸν τὸ καρνὲ εἰς τὴν τσέπην του καὶ εἰς τόνον ἀποθαρρύνσεως ἐψιθύρισε:

— Καλλίτερα λοιπὸν νὰ μὴν ἔφευγα!...

Ὁ ταξειδιώτης ἀνέτεινε μὲ ζωηρότητα τὰς χεῖρας, καὶ μὲ πεποίθησιν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνεν εὔγλωττον, διεμαρτυρήθη:

— Ἄ μὰ ὄχι!... δὲν ἔχεις καθόλου δίκηο, παιδί μου!... Ἴσα-ἴσα ποῦ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ φύγῃς!... Ἡ χώρα ἐκείνη στερεῖται ἀνθρώπους καὶ γι' αὐτὸ ἡ μετανάστευσις εἶνε καλή. Τῆς περισσότερες φορές, οἱ μετανάσται ἐπιτυγχάνουν. Κατορθώνουν νὰ δαμάζουν τὴν τύχην.Κύτταξε αὐτὸ τὸ πλοῖον, γεμᾶτον ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε φυλῆς. Νομίζει κανείς, ὅτι ἀνενεώθη ἐπάνω στὴ θάλασσα τὸ θαῦμα τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἔ, λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν νὰ κατακτήσουν τὸ μέλλον των. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτῶν τῶν πτωχῶν, ὑπάρχουν οἱ πλούσιοι τῆς αὔριον, οἱ μεγάλοι γεωκτήμονες, οἱ μεγάλοι βιομήχανοι!

Καὶ ὁ ταξειδιώτης ἀπεσύρθη, ἀφοῦ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἐνέπνευσεν εἰς ὅλους τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Τορπὲν ἀπέμειναν σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί. Ὁ μικρὸς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ μεγάλος, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμαζε νὰνα δημιουργήσῃ τὴν ἰδικήν του, ἀφοῦ ἠκολούθησεν ἕνα δράμον σφαλερόν,ἀπέβλεπον τώρα καὶ οἱ δύο πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὸν μακρινόν, πρὸς τὸν ὁποῖον τοὺς ἐπλησίαζε κάθε στροφὴ τῆς ἕλικος.

Τὸ Μπουένος Ἄϋρες ἐφαίνετο νὰ τοὺς ἑλκύῃ ὡς μαγνήτης διαμέσου τῶν ὑγρῶν πεδίων τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸ πλοῖον ἐπήγαινε πρὸς τὴν μεγάλην πόλιν, φέρον τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ πλήθους τῶν ἀνομοίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ἐργατῶν, γεωργῶν, ἠθοποιῶν, κλόουν τοῦ ἱπποδρομίου, ὑπαλλήλων, καλλιτεχνῶν.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ εἶχον ἀμαυρώσῃ τὴν εὐθυμίαν τοῦ Ραοὺλ. Ὅσα εἶχεν εἰπῇ διὰ τὴν καλλιτεχνίαν ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνος διέλυσαν ὅλας τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐστήριζεν εἰς τὸ τάλαντόν του. Πρὸς στιγμὴν ἠσθάνθη ἀδυναμίαν καὶ ἀποθάρρυνσιν, — πολὺ φυσικὸν διὰ τὴν ἡλικίαν του, — καὶ ἠρώτησε τὸν ἑαυτόν του τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον τόπον, ὅπου δὲν εἶχαν καμμίαν πέρασιν οἱ καλλιτέχναι. Διὰ πρώτην ἴσως φοράν, ἀφότου ἀπεφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ, ὁ μικρὸς ἠσθάνθη φόβους, ἀμφιβολίας, κ' ἐπλησίασε τὸν σύντροφόν του, ὡς νὰ ἤθελε νὰκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του κανένα λόγον ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ φαρμακοποιὸς μὲ τὸ τρελλὸν κεφάλι καὶ τὴν καλὴν καρδιάν, ἐμάντευσεν, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ μικροῦ του φίλου, τὰς σκέψεις του καί, περιβάλλων εὐθύμως τὸν λαιμόν του μὲ τὸν βραχίονα, τῷ εἶπε:

— Λιγάκι μελαγχολικὸ σὲ βλέπω... γιατί; Σ' ἐτρόμαξε ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος μὲ τοὺς λόγους ποῦ μᾶς ἔβγαλε γιὰ τὸ Μπουένος Ἄϋρες;... Μὴ σὲ νοιάζει, μὴν ἀκοῦς κ' ἐξακολούθησε νὰ εἶσαι φαιδρὸς καὶ ἥσυχος. Ἐπιτέλους κι' ἂν δὲν ἀγαποῦν τοὺς ζωγράφους στὸ Μπουένος Ἄϋρες, θὰ τοὺς κάμωμε νὰ τοὺς ἀγαπήσουν. Θὰ τοὺς δείξῃς ἐσὺ τὴς ὡραῖές σου καρικατοῦρες, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὴς ἀρέσουν καὶ πῶς θὰ σοῦ τὴς ἀκριβοπληρώσουν μὲ τὰ πιάστρα τους, ποῦ εἶνε δυὸ φράγκα δικά μας καὶ κάτι. Θὰ ἰδῇς! ὅλα, φίλε μου, θὰ πάνε κα-

«Ὁ φονεὺς ἐστάθη νὰ τὸν συλλάβουν...»

λά. Ὁ Τορπὲν σοῦ ἐγγυᾶται! Ἡσύχασε!

Ὁ Ραοὺλ ἡσύχασεν ὀλίγον μὲ τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια. Ἀπεδίωξε τὴν μελαγχολίαν του, τὰς μαύρας του σκέψεις καὶ γελῶν ἔτρεξε νὰναμιχθῇ μ' ἕνα ὅμιλον Ἰταλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτραγωδοῦσαν καὶ ἐχόρευαν ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς φυσαρμόνικας.

Ποῦ νὰ φαντάζεται ὁ δυστυχὴς μικρὸς ὅτι ἡ μοῖρα ἡτοιμάζετο — ἀλλοίμονον! — νὰ τὸν στερήσῃ τοῦ μόνου στηρίγματος ποῦ τῷ ἔμενεν, τοῦ μόνου φίλου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΑΧΗ ΕΝΤΟΣ ΠΛΟΙΟΥ

Δύο ἀντίθετα στρατόπεδα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρησεν ἡ «Πάμπα» ἐξ Ἀλμερίας, μία ἔχθρα ἐγεννήθη καὶ ὑφίστατο λανθάνουσα μεταξὺ Ἱσπανῶν καὶ Τούρκων. Οὗτοι παρεπονοῦντο, ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰφίσουν τὰς κλίνας, τὰς ὁποίας κατεῖχον, διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς τοὺς τριακοσίους νέους μετανάστας.

Τοιαῦται συσσωρεύσεις ἀνθρώπων πάσης φυλῆς εἰς τόσον στενὸν χῶρον, προκαλοῦν συχνὰ διαμάχας φοβεράς. Οἱ κυβερνῶντες πλοῖα, ποῦ μεταφέρουν μετανάστας, ἔχουν πικρὰν πεῖραν τούτου...

Κατ' ἀρχάς, ἡ μεταξὺ Ἱσπανῶν καὶ Τούρκων ἔχθρα ὑπέβοσκεν, ἐκδηλουμένη μόνον δι' ἀγρίων βλεμμάτων καὶ ἀποφυγῆς συναγελασμοῦ ἑκατέρωθεν. Εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὴν ὥραν ποῦ ἐπήγαιναν ὅλοι νὰ πάρουν φαγητόν, εἶχον γίνῃ μερικαὶ ἀσήμαντοι φιλονεικίαι· κανεὶς ὅμως δὲν ὑπώπτευσε τὴν σοβαρότητα τῶν κατόπιν σκηνῶν.

Εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Δακὰρ πρὸ τριῶν μερῶν καὶ ἡ πνιγηρὰ θερμοκρασία ἐμαρτύρει ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς τὸν Τροπικόν.

Οἱ μετανάσται δὲν ἄφιναν πλέον τὸ κατάστρωμα, διότι ἡ ζέστη ἦτο ἀνυπόφορος κάτω εἰς τοὺς κοιτῶνας, ὅπου, κατὰ τὸν κανονισμόν, μόνον αἱ γυναῖκες ἐκλείοντο τὴν νύκτα.

Μήπως αὐτὴ ἡ ζέστη ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν νεύρων τῶν μεταναστῶν; Οὕτως ἢ ἄλλως, ἤρκεσεν ἓν ἀσήμαντον ἐπεισόδιον, διὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ θύελλα, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐνεκυμονεῖτο.

Διὰ νὰ περνοῦν κάπως εὐχάριστα αἱ ἀτελείωτοι ὧραι τοῦ ἀπογεύματος, ὁ Ραοὺλ, πάντοτε ζωηρός, εὔθυμος καὶ

δραστήριος, ἐσκέφθη νὰ διοργανώσῃ διάφορα παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου. Ὁ διαθέσιμος χῶρος δὲν ἦτο βέβαια ἀρκετός βοηθούσης ὅμως τῆς καλῆς διαθέσεως, κατώρθωναν πάλιν νὰ διασκεδάζουν. Οἱ πάσης ἡλικίας ἐκεῖνοι μετανάσται, λησμονοῦντες τὰς μερίμνας των, ἐγελοῦσαν μὲ τὸ τίποτε, ὡς παιδιὰ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἡ εὐθυμία ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον, διότι ὁ Ραοὺλ εἶχεν ἐφεύρῃ ἕνα νέον παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἦτο τὸ ἑξῆς: Ἓξ παῖκται ἔβγαζαν τὰ ὑποδήματά των καὶ τὰνανκάτευαν εἰς ἕνα σωρὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καταστρώματος. Ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ διατρέξουν οἱ διαγωνιζόμενοι τρεῖς φορὰς ὡρισμένον διάστημα, νικητὴς δὲ ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα, φορῶν τὰ ἰδικά του ὑποδήματα.

Φαντάζεται κανεὶς τί γέλια ἐγίνοντο μὲ τὸ τρέξιμον αὐτό, μὲ τὸ ψάξιμον εἰς τὸν σωρὸν τῶν ὑποδημάτων καὶ μὲ τὰς κωμικὰς στάσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν μὲ τὸ ἕνα πόδι, προσπαθοῦντες νὰ φορέσουν εἰς τὸ ἄλλο τὸ ὑπόδημά των. Πρὸς κορύφωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος,ὁ νικητὴς θὰ ἐλάμβανεν ὡς ἔπαθλον ἕνα τάλληρον, τὸ ὁποῖον προσέφερεν ἕνας ἐπιβάτης τῆς πρώτης θέσεως. Διότι καὶ οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως παρηκολούθουν μ' ἐνδιαφέρον, ἀπὸ τὸ ἐπάνω κατάστρωμα, τοὺς ἀγῶνας τῶν μεταναστῶν. Καὶ μάλιστα τὸ νέον αὐτὸ παιγνίδι τοῦ Ραοὺλ, ἡ ὑποδηματοδρομία, τοὺς ἐφάνη τόσον νόστιμον, ὥστε τὸ ἐπεδοκίμασαν καὶ εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς πρώτης. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐκεῖ τὸ θέαμα ἦτο πολὺ καμψότερον, διότι ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὡραῖα κορίτσια. Κάτω ὅμως ἦτο ζωηρότερον. Τὸ τάλληρον, ἡγεμονικὴ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους Ἰταλοὺς καὶ Ἱσπανούς, ἐδιπλασίαζε τὸν ζῆλόν των.

Ὡς πιθανώτερος νικητὴς ἐθεωρεῖτο ἕνας νέος Ἰταλός, λεπτὸς καὶ εὐλύγιστος, δεκαοκτὼ ὡς εἴκοσιν ἐτῶν. Εἶχε φορέσῃ ἤδη τὸ πρῶτόν του ὑπόδημα, περνῶν τὸ πόδι του ἐπάνω ἀπὸ τὸν λαιμόν του, καὶ δὲν τῷ ἔμενε παρὰ ὁ τελευταῖος γῦρος, διὰ νὰ νικήσῃ. Βλέπων ὅμως, ὅτι προηγεῖτο πολύ, διότι ὁ μόνος του σοβαρὸς ἀντίπαλος, ὁ Ραοὺλ, ὄχι μόνον καθυστέρει κατὰ ἕνα ὁλόκληρον γῦρον, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη οὔτε νὰ εὕρῃ τὸ δεύτερον ὑπόδημά του, ὁ Ἰταλὸς ἐσκέφθη νὰ τελειώσῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκαμνε μεγάλην αἴσθησιν εἰς τοὺς θεατάς.

Ἐλέγετο, ὅτι ἐπήγαινεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ προσληφθῇ εἰς ἓν ἱπποδρόμιον. Καὶ ὡς διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ λεγόμενον, ὅτε δὲν τῷ ἔμεναν πλέον παρὰ δέκα ἢ δώδεκα μέτρα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα, ἤρχισε νὰ προχωρῇ μὲ τοῦμπες, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνθουσίασε τὸ πλῆθος. Διότι δὲν εἶνε βέβαια εὔκολον αὐτὸ τὸ γύμνασμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου κινουμένου, ὅσον γαλληνιαία καὶ ἂν εἶνε ἡ θάλασσα.

Φιλοτιμηθεὶς ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, ὁ Ἰταλὸς ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ καὶ τὴν τελευταίαν τοῦμπαν. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, εἴτε διότι κακῶς ὑπελόγισε τὴν φορά του, εἴτε διότι τὸν ἐμπόδισε κάποια κλίσις τοῦ καταστρώματος, ἐπῆγε κ' ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ὅμιλον τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ρώσσων. Αὐτοί, ἐχθρικοὶ καὶ βλοσυροί, ἐστέκοντο εἰς τὴν συνήθη των θέσιν, παρὰ τὸ τέρμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ συμμερίζωνται διόλου τὴν γενικὴν διασκέδασιν.

Ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ πλήθους, ὅταν εἶδε τοὺς τρεῖς πελωρίους Τούρκους, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰταλὸς εἶχε σπρώξει ἀκουσίως, νὰ ἐπιπίπτουν ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς, νὰ τὸν ἀπωθοῦν μὲ ἀγρίαν ὁρμὴν καὶ νὰ τὸν ἐξαπλώνουν ἀνάσκελα ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ καταστρώματος!

Ἤκουσαν τὸ κεφάλι του νὰ κτυπῷ χάμω, φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κτύπημα ἦτο βαρύ, διότι ὁ νέος ἔμεινεν ἀναίσθητος, ὡς νεκρός.

Γροθιὲς καὶ μαχαιριές.

Ἡ διαγωγὴ αὐτὴ τῶν Τούρκων ἐφάνη τόσον κτηνώδης, τόσον ἀγρία, ὥστε ἐπροκάλεσε τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν. Ἀμέσως ἕνας Ἰταλός, μανιώδης ἀπὸ θυμόν, ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν συμπατριώτην του. Ἦταν ἕνας πελώριος παλληκαρᾶς, γνωστὸς καὶ συμπαθὴς εἰς τὸ πλοῖον, ὀνομαζόμενος Σεμπαστιάνί.

Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα εὑρέθη περικυκλωμένος ἀπὸ πολυαρίθμους Τούρκους καὶ Λεβαντίνους. Οἱ Σεμπαστιάνι, ὁ ὁποῖος ἦτο παλαιστής, δὲν ἀπεδειλίασεν, ἀλλὰ μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένον, ἐπέπεσεν ἐναντίον ἑνὸς Τούρκου, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὸν ἀνέτρεψεν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σύζυγος τοῦ Ἰταλοῦ, μαθοῦσα τὰ συμβαίνοντα, προσέτρεχε κραυγάζουσα καὶ προσεπάθει νὰποσπάσῃ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὴν μάχην, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου ἐγενικεύθη.

Ἀνεμίχθησαν καὶ οἱ Ἱσπανοί, ἔβλεπες δὲ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη Τούρκους, Ἱσπανοὺς καὶ Ἰταλοὺς προστρέχοντας καὶ συμπλεκομένους. Ἤρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζωνται πιάτα, ποτήρια, δίσκοι, ἀκόμη καὶ μαχαίρια, πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεφώνιζαν κ' ἐπεκαλοῦντο τὴν Παναγίαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

(Ἕπεται συνέχεια)

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

ΝΑ ΤΗΝ ἡ ἄνοιξι! ἔρχεται, ἔρχεται...,
Καὶ δὲ λαλοῦν σὰν πρῶτα τὰ πουλιὰ
Τὴ θραδυνὴ των ὥρα,
Τὴν ὥρα ποῦ γυρίζουν στὴ φωλιά,
Καὶ δὲν τὰ σκιάζει ἡ κρύα νύχτα τώρα
Κι' οὔτε μὲ πόνο κλαῖνε τὴν παλιὰ
Καλοκαιριὰ καὶ τὴν ἀγύριστη.
Τὸ μήνυμα τὸ φέρνει, γλυκομύριστη
Μηνύτρα, ἡ μυγδαλιά:
Νὰ τὴν ἡ ἄνοιξι! ἔρχεται, ἔρχεται....

Κι' οὔτε ἀπὸ φύλλα πεθαμένα
Καὶ θαμμένα
Τὸ χῶμα δὲ μυρίζει τώρα
Τὴ θραδυνὴ τὴν ὥρα.
Μοσκοβολᾷ ἀπ' ταγέννητα βλαστάρια
Ποῦ λαχταροῦν τὸ φῶς στὴ γῆ κλεισμένα
Κι' ἀκούεται ἀπ' τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια
Τὰ μεστωμένα,
Σὰν κρυφομίλημα μέσ' στὸ σκοτάδι
Τὸ θράδυ-θράδυ:
— Νὰ τὴν ἡ ἄνοιξι! ἔρχεται, ἔρχεται....

ΣΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ τὸν νεραϊδόκηπο
Δὲν πηγαίνει μονοπάτι·
Πόδι ἀνθρώπου δὲν τὸν πάτησε,
Δὲν τὸν εἶδε ἀνθρώπου μάτι.

Κάθε νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
Ξάφνω πάνανθος προβάλλει·
Μὲ τοῦ πετεινοῦ τὸ λάλημα
Τὴν αὐγὴ χάνεται πάλι.

Τὰ κλαδιά, τὰ φύλλα, τἄνθη του,
Μαρμαρόλευκα σὰν κρίνα,
Δὲ μετροῦν χειμῶνα κι' ἄνοιξι:
Πάντα ἀμάραντα εἶν' ἐκεῖνα.

Κι' οἱ ξανθὲς Νεράϊδες σμίγουγτας
Τὸ χορὸ μὲ τὴ λαλιά τους,
Κάθε νύχτα κόβουν τἄνθη του
Καὶ τὰ πλέκουν στὰ μαλλιά τους.

Η ΝΥΧΤΑ τὴ Χριστουγεννιάτικη
Τὰ δέντρα ἀργοσκλεύουν τὰ κλαδιά τους
Σὰν κάτι νὰ ζητοῦν μέσ' στὸ ἄγγωστο
Καὶ ψηλαφοῦν ὁλόγυρά τους.

Ποιὸς ξέρει, ἂν στὰ κορμιὰ τὰ δέντρινα
Δὲν κρύβωντκι χαρές, καϊμοὶ καὶ πόθοι,
Ξένοι γιὰ μᾶς, ποὺ νοῦς ἀνθρώπινος
Δὲν τοὺς μαντεύει, δὲν τοὺς νοιώθει;

Ο ΔΕΝΤΡΟ ὑψώνεται πυκνέμορφο
Καὶ πρασινίζει κ' εὐωδιάζει.
Τἄνθη τὰ φύλλα καμαρώνουνε,
Τὴ ρίζα—ποιὸς τὴ λογαριάζει!

Μὰ ἐκείνη, τυπεινὴ κι' ἀθώρητη,
— Μάννα γεμάτη καλωσύνη—
Ἀπὸ τὴ σάρκα, ἀπὸ τὸ αἷμά της
Τὴν ὀμορφιὰ τοῦ δέντρου δίνει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Ὄχι καὶ τόσο, ἀπεκρίθη ὁ Μωρὶς συνεργόμενος. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως, σᾶς παρακαλῶ, μόνον αὐτὸ τὸ γράμμα ἄφισε ἐδῶ ὁ σύντροφός μου;

— Μόνον αὐτό... Ἄ, ναί, ἀλήθεια, ἐξέχασε κ' ἕνα πακετάκι... ἂν θέλετε νὰ σᾶς τὸ δώσω...

— Νὰ μοῦ τὸ δώσετε καὶ τοῦ τὸ δίδω, ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ Μωρίς, ἐλπίζων νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν καμμίαν πληροφορίαν, καμμίαν ἔνδειξιν, σχετικὴν μὲ τὸν ἀναταγώνιστόν του ἀντίπαλον.

Ὁ ξενοδόχος τοῦ ἔφερε μετ' ὀλίγον ἕνα μικρὸν δέμα, τυλιγμένον μ' ἐφημερίδα.

— Αὐτὸ εἶνε, τῷ εἶπεν.

Ὁ Μωρὶς τὸ ἤνοιξε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν.

— Μπᾶ, ἔκαμε, ψεύτικα γένεια καὶ πράσινα σκοῦρα γυαλιά. Τί ἀφῃρημένος εἶχε μαζί του καμμιὰ βαλίζα;

— Ναί, ναί. Εἶχε μιὰ βαλίζα. Παρετήρησα μάλιστα, ὅτι τὴν ἐπρόσεχε πολύ, μολονότι σεῖς λέτε ὅτι εἶνε ἀφῃρημένος. Ὅσην ὥρα μοῦ μιλοῦσε, δὲν ἔβγαζε τὰ μάτια του ἀπὸ 'πάνω της. Τὴν ἐφύλαγε σὰν θησαυρό.

— Φυσικά, ἐψιθύρισεν ὁ Μωρίς, εἶνε μιὰ βαλίζα πολύτιμη. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, καὶ ἐλπίζω νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ 'δῶ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἡμέρες. Λοιπόν, ὀρεβούαρ, χαίρετε!

Καὶ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον βιαστικά. Μετ' ὀλίγον, ἐνοικιάσας ἕνα δίτροχον ἀμαξάκι, ἐπῆγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σέρριγκ-Κρός.

Εἶπερ ποτὲ ἀποφασισμένος νἀγωνισθῇ κρατερῶς, ἀμειλίκτως, ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ καὶ μυστηριώδους «Ρ», ἤλπιζε νἀνακτήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος.

«Θάρρος, κύριε Μωρίς, καὶ ψυχραιμία! ἔλεγε πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Τώρα πιὰ εἶσαι ντέτεκτιβ. Κ' ἕνας ντέτεκτιβ δὲν πρέπει νὰ καταβάλλεται καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ ποτέ. Δυὸ φορὲς ὡς τώρα κατώρθωσες νὰ βάλῃς στὸ χέρι τὴν κασσετίνα σου. Ἔ, θὰ τὸ κατορθώσῃς ἄλλη μιὰ φορά, καὶ τότε δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃς πιὰ γιὰ κανένα λόγο!».

Τὸ Σέρριγκ-Κρός, ἦτο ὁ σταθμός, ὅπου ἔρθαναν τὰ τραῖνα ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν. Ἐκεῖ ἤρχισε νἀνακρίνῃ μὲ τρόπον μερικοὺς σωφέρ, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ μάθῃ τίποτε χρήσιμον. Μερικοὶ μάλιστα τοῦ εἶπαν καθαρὰ ὅτι ἔκαμνε λάθος.

— Περίεργο! ἐφώναξεν ἀπελπισμένος ὁ Μωρίς. Μὰ ἐδῶ δὲν σταματοῦν ὅλα τὰ τραῖνα, ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν;

— Βεβαιότατα.

— Λοιπόν, ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ὁ κύριος ποῦ σᾶς λέγω, κ' ἐγώ, πήραμε ἀπὸ ἐδῶ ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, κίτρινο, καὶ πήγαμε στὸ Σέλφορδ-Ἀπρήτ. Ὁ φίλος μου φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι μὲ μεγάλα καρρέ· ἐγὼ ἤμουν... τόσο ἄρρωστος, ὥστε 'κοιμώμουν ὄρθιος.

— Εἶνε πολὺ περίεργο! εἶπε τότε ἕνας σωφέρ. Ἐγὼ πῆρα χθὲς δυὸ τζέντλεμαν ποῦ ὁ ἕνας ἦταν φοβερὰ μεθυσμένος. Βεβαιώνω ὅμως, ὅτι ὁ μεθυσμένος αὐτὸς δὲν ἤσαστε σεῖς. Ὄχι! ἐκεῖνον θὰ τὸν ἐγνώριζα μέσα σὲ χίλιους. Δὲν σᾶς ἔμοιαζε καθόλου, μὰ καθόλου!

Ἔξαφνα ὁ Μωρὶς εἶχε μίαν ἔμπνευσιν. Ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ ἐφόρεσε.

Ἀμέσως ὁ σωφὲρ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ἄ, τώρα μάλιστα! ἐφώναξε. Ἤσαστε σεῖς! Ὁ φίλος σας λοιπὸν σᾶς ἀνέβασε στάμάξι μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς βαστάζου. Νά τος μάλιστα, ἐδῶ εἶνε!.. Σταθῆτε, μὴ βγάλετε τὰ γένεια σας, νὰ τὸν φωνάξω... Ἔ, Τζών! ἔλα 'δῶ μιὰ στιγμὴ, νὰ ἰδῇς ποιὸς εἶνε!...

Ὁ ἀχθοφόρος ἐπλησίασε καὶ μόλις εἶδε τὸν Μωρίς, ἀνέκραξε:

— Μπᾶ! ὁ χθεσινὸς τζέντλεμαν!.. Χαίρω πολύ, κύριε, ποῦ σᾶς ξαναβλέπω καλά, γιατί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, χθὲς δὲν ἤσαστε καὶ τόσο!..

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἤξευρε πλέον ἀρνος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Πάντα κἄτι θὰ ξεχάσῃ.

— Ὁ φίλος σας θὰ εἶνε βέβαια ἠθοποιός.

— Τὸ βρήκατε. Κ' οἱ δυὸ εἴμεθα ἠθοποιοί. Ἀλλὰ ἰδῆτε τί κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆτέ μου ἂν δὲν ἔχω δίκηο ποῦ τὸν λέγω ἀφῃρημένο: Μοῦ δίδει ραντεβοῦ γιὰ σήμερα καὶ ξεχνᾷ νὰ μοῦ ὁρίσῃ τὸ μέρος. Φαντασθῆτε ἀφῃρημάδα! Μήπως μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ πληροφορία; Πότε ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό σας;

— Μά, εὐθὺς ἀφοῦ σᾶς ἔφερε 'δῶ, ἐπλήρωσε, μὲ εἰδοποίησε πῶς δὲν θὰ μείνετε παρὰ μιὰ μέρα, ἔγραψε τὸ γράμμα κ' ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο, ποῦ σᾶς ἔφερε.

— Τὸ εἴδατε σεῖς αὐτὸ τὸ ἀμάξι; θυμᾶστε ἴσως τὸ χρῶμά του, τὴ μάρκα του;

— Ἄ, ναί. Ἦταν ἕνα μικρό, ἀνοικτοκίτρινο, ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρίσκει κανεὶς στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς.

— Καλά, ἔκαμεν ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν ποῦ τῷ ἐπροξένησεν αὐτὴ ἡ πληροφορία. Ἀλήθεια, ἂν παρετηρήσατε, ὃν θυμᾶσθε, ὁ φίλος μου εἶχε μαζί του καμμιὰ βαλίζα;

— Ναί, ναί. Εἶχε μιὰ βαλίζα. Παρετήρησα μάλιστα, ὅτι τὴν ἐπρόσεχε πολύ, μολονότι σεῖς λέτε ὅτι εἶνε ἀφῃρημένος. Ὅσην ὥρα μοῦ μιλοῦσε, δὲν ἔβγαζε τὰ μάτια του ἀπὸ 'πάνω της. Τὴν ἐφύλαγε σὰν θησαυρό.

— Φυσικά, ἐψιθύρισεν ὁ Μωρίς, εἶνε μιὰ βαλίζα πολύτιμη. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, καὶ ἐλπίζω νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ 'δῶ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἡμέρες. Λοιπόν, ὀρεβούαρ, χαίρετε!

Καὶ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον βιαστικά. Μετ' ὀλίγον, ἐνοικιάσας ἕνα δίτροχον ἀμαξάκι, ἐπῆγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σέρριγκ-Κρός.

Εἶπερ ποτὲ ἀποφασισμένος νἀγωνισθῇ κρατερῶς, ἀμειλίκτως, ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ καὶ μυστηριώδους «Ρ», ἤλπιζε νἀνακτήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος.

«Θάρρος, κύριε Μωρίς, καὶ ψυχραιμία! ἔλεγε πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Τώρα πιὰ εἶσαι ντέτεκτιβ. Κ' ἕνας ντέτεκτιβ δὲν πρέπει νὰ καταβάλλεται καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ ποτέ. Δυὸ φορὲς ὡς τώρα κατώρθωσες νὰ βάλῃς στὸ χέρι τὴν κασσετίνα σου. Ἔ, θὰ τὸ κατορθώσῃς ἄλλη μιὰ φορά, καὶ τότε δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃς πιὰ γιὰ κανένα λόγο!».

Τὸ Σέρριγκ-Κρός, ἦτο ὁ σταθμός, ὅπου ἔρθαναν τὰ τραῖνα ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν. Ἐκεῖ ἤρχισε νἀνακρίνῃ μὲ τρόπον μερικοὺς σωφέρ, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ μάθῃ τίποτε χρήσιμον. Μερικοὶ μάλιστα τοῦ εἶπαν καθαρὰ ὅτι ἔκαμνε λάθος.

— Περίεργο! ἐφώναξεν ἀπελπισμένος ὁ Μωρίς. Μὰ ἐδῶ δὲν σταματοῦν ὅλα τὰ τραῖνα, ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν;

— Βεβαιότατα.

— Λοιπόν, ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ὁ κύριος ποῦ σᾶς λέγω, κ' ἐγώ, πήραμε ἀπὸ ἐδῶ ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, κίτρινο, καὶ πήγαμε στὸ Σέλφορδ-Ἀπρήτ. Ὁ φίλος μου φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι μὲ μεγάλα καρρέ· ἐγὼ ἤμουν... τόσο ἄρρωστος, ὥστε 'κοιμώμουν ὄρθιος.

— Εἶνε πολὺ περίεργο! εἶπε τότε ἕνας σωφέρ. Ἐγὼ πῆρα χθὲς δυὸ τζέντλεμαν ποῦ ὁ ἕνας ἦταν φοβερὰ μεθυσμένος. Βεβαιώνω ὅμως, ὅτι ὁ μεθυσμένος αὐτὸς δὲν ἤσαστε σεῖς. Ὄχι! ἐκεῖνον θὰ τὸν ἐγνώριζα μέσα σὲ χίλιους. Δὲν σᾶς ἔμοιαζε καθόλου, μὰ καθόλου!

Ἔξαφνα ὁ Μωρὶς εἶχε μίαν ἔμπνευσιν. Ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ ἐφόρεσε.

Ἀμέσως ὁ σωφὲρ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ἄ, τώρα μάλιστα! ἐφώναξε. Ἤσαστε σεῖς! Ὁ φίλος σας λοιπὸν σᾶς ἀνέβασε στάμάξι μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς βαστάζου. Νά τος μάλιστα, ἐδῶ εἶνε!.. Σταθῆτε, μὴ βγάλετε τὰ γένεια σας, νὰ τὸν φωνάξω... Ἔ, Τζών! ἔλα 'δῶ μιὰ στιγμὴ, νὰ ἰδῇς ποιὸς εἶνε!...

Ὁ ἀχθοφόρος ἐπλησίασε καὶ μόλις εἶδε τὸν Μωρίς, ἀνέκραξε:

— Μπᾶ! ὁ χθεσινὸς τζέντλεμαν!.. Χαίρω πολύ, κύριε, ποῦ σᾶς ξαναβλέπω καλά, γιατί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, χθὲς δὲν ἤσαστε καὶ τόσο!..

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἤξευρε πλέον ἀρνος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Πάντα κἄτι θὰ ξεχάσῃ.

— Ὁ φίλος σας θὰ εἶνε βέβαια ἠθοποιός.

— Τὸ βρήκατε. Κ' οἱ δυὸ εἴμεθα ἠθοποιοί. Ἀλλὰ ἰδῆτε τί κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆτέ μου ἂν δὲν ἔχω δίκηο ποῦ τὸν λέγω ἀφῃρημένο: Μοῦ δίδει ραντεβοῦ γιὰ σήμερα καὶ ξεχνᾷ νὰ μοῦ ὁρίσῃ τὸ μέρος. Φαντασθῆτε ἀφῃρημάδα! Μήπως μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ πληροφορία; Πότε ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό σας;

— Μά, εὐθὺς ἀφοῦ σᾶς ἔφερε 'δῶ, ἐπλήρωσε, μὲ εἰδοποίησε πῶς δὲν θὰ μείνετε παρὰ μιὰ μέρα, ἔγραψε τὸ γράμμα κ' ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο, ποῦ σᾶς ἔφερε.

— Τὸ εἴδατε σεῖς αὐτὸ τὸ ἀμάξι; θυμᾶστε ἴσως τὸ χρῶμά του, τὴ μάρκα του;

— Ἄ, ναί. Ἦταν ἕνα μικρό, ἀνοικτοκίτρινο, ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρίσκει κανεὶς στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς.

— Καλά, ἔκαμεν ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν ποῦ τῷ ἐπροξένησεν αὐτὴ ἡ πληροφορία. Ἀλήθεια, ἂν παρετηρήσατε, ὃν θυμᾶσθε, ὁ φίλος μου εἶχε μαζί του καμμιὰ βαλίζα;

— Ναί, ναί. Εἶχε μιὰ βαλίζα. Παρετήρησα μάλιστα, ὅτι τὴν ἐπρόσεχε πολύ, μολονότι σεῖς λέτε ὅτι εἶνε ἀφῃρημένος. Ὅσην ὥρα μοῦ μιλοῦσε, δὲν ἔβγαζε τὰ μάτια του ἀπὸ 'πάνω της. Τὴν ἐφύλαγε σὰν θησαυρό.

— Φυσικά, ἐψιθύρισεν ὁ Μωρίς, εἶνε μιὰ βαλίζα πολύτιμη. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, καὶ ἐλπίζω νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ 'δῶ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἡμέρες. Λοιπόν, ὀρεβούαρ, χαίρετε!

Καὶ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον βιαστικά. Μετ' ὀλίγον, ἐνοικιάσας ἕνα δίτροχον ἀμαξάκι, ἐπῆγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σέρριγκ-Κρός.

Εἶπερ ποτὲ ἀποφασισμένος νἀγωνισθῇ κρατερῶς, ἀμειλίκτως, ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ καὶ μυστηριώδους «Ρ», ἤλπιζε νἀνακτήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος.

«Θάρρος, κύριε Μωρίς, καὶ ψυχραιμία! ἔλεγε πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Τώρα πιὰ εἶσαι ντέτεκτιβ. Κ' ἕνας ντέτεκτιβ δὲν πρέπει νὰ καταβάλλεται καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ ποτέ. Δυὸ φορὲς ὡς τώρα κατώρθωσες νὰ βάλῃς στὸ χέρι τὴν κασσετίνα σου. Ἔ, θὰ τὸ κατορθώσῃς ἄλλη μιὰ φορά, καὶ τότε δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃς πιὰ γιὰ κανένα λόγο!».

Τὸ Σέρριγκ-Κρός, ἦτο ὁ σταθμός, ὅπου ἔρθαναν τὰ τραῖνα ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν. Ἐκεῖ ἤρχισε νἀνακρίνῃ μὲ τρόπον μερικοὺς σωφέρ, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ μάθῃ τίποτε χρήσιμον. Μερικοὶ μάλιστα τοῦ εἶπαν καθαρὰ ὅτι ἔκαμνε λάθος.

— Περίεργο! ἐφώναξεν ἀπελπισμένος ὁ Μωρίς. Μὰ ἐδῶ δὲν σταματοῦν ὅλα τὰ τραῖνα, ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν;

— Βεβαιότατα.

— Λοιπόν, ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ὁ κύριος ποῦ σᾶς λέγω, κ' ἐγώ, πήραμε ἀπὸ ἐδῶ ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, κίτρινο, καὶ πήγαμε στὸ Σέλφορδ-Ἀπρήτ. Ὁ φίλος μου φοροῦσε ἕνα κοστοῦμι μὲ μεγάλα καρρέ· ἐγὼ ἤμουν... τόσο ἄρρωστος, ὥστε 'κοιμώμουν ὄρθιος.

— Εἶνε πολὺ περίεργο! εἶπε τότε ἕνας σωφέρ. Ἐγὼ πῆρα χθὲς δυὸ τζέντλεμαν ποῦ ὁ ἕνας ἦταν φοβερὰ μεθυσμένος. Βεβαιώνω ὅμως, ὅτι ὁ μεθυσμένος αὐτὸς δὲν ἤσαστε σεῖς. Ὄχι! ἐκεῖνον θὰ τὸν ἐγνώριζα μέσα σὲ χίλιους. Δὲν σᾶς ἔμοιαζε καθόλου, μὰ καθόλου!

Ἔξαφνα ὁ Μωρὶς εἶχε μίαν ἔμπνευσιν. Ἔβγαλε γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ ἐφόρεσε.

Ἀμέσως ὁ σωφὲρ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ἄ, τώρα μάλιστα! ἐφώναξε. Ἤσαστε σεῖς! Ὁ φίλος σας λοιπὸν σᾶς ἀνέβασε στάμάξι μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς βαστάζου. Νά τος μάλιστα, ἐδῶ εἶνε!.. Σταθῆτε, μὴ βγάλετε τὰ γένεια σας, νὰ τὸν φωνάξω... Ἔ, Τζών! ἔλα 'δῶ μιὰ στιγμὴ, νὰ ἰδῇς ποιὸς εἶνε!...

Ὁ ἀχθοφόρος ἐπλησίασε καὶ μόλις εἶδε τὸν Μωρίς, ἀνέκραξε:

— Μπᾶ! ὁ χθεσινὸς τζέντλεμαν!.. Χαίρω πολύ, κύριε, ποῦ σᾶς ξαναβλέπω καλά, γιατί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, χθὲς δὲν ἤσαστε καὶ τόσο!..

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἤξευρε πλέον ἀρνος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Πάντα κἄτι θὰ ξεχάσῃ.

— Ὁ φίλος σας θὰ εἶνε βέβαια ἠθοποιός.

— Τὸ βρήκατε. Κ' οἱ δυὸ εἴμεθα ἠθοποιοί. Ἀλλὰ ἰδῆτε τί κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆτέ μου ἂν δὲν ἔχω δίκηο ποῦ τὸν λέγω ἀφῃρημένο: Μοῦ δίδει ραντεβοῦ γιὰ σήμερα καὶ ξεχνᾷ νὰ μοῦ ὁρίσῃ τὸ μέρος. Φαντασθῆτε ἀφῃρημάδα! Μήπως μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ πληροφορία; Πότε ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό σας;

— Μά, εὐθὺς ἀφοῦ σᾶς ἔφερε 'δῶ, ἐπλήρωσε, μὲ εἰδοποίησε πῶς δὲν θὰ μείνετε παρὰ μιὰ μέρα, ἔγραψε τὸ γράμμα κ' ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο, ποῦ σᾶς ἔφερε.

— Τὸ εἴδατε σεῖς αὐτὸ τὸ ἀμάξι; θυμᾶστε ἴσως τὸ χρῶμά του, τὴ μάρκα του;

— Ἄ, ναί. Ἦταν ἕνα μικρό, ἀνοικτοκίτρινο, ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρίσκει κανεὶς στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς.

— Καλά, ἔκαμεν ὁ Μωρίς, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν ποῦ τῷ ἐπροξένησεν αὐτὴ ἡ πληροφορία. Ἀλήθεια, ἂν παρετηρήσατε, ὃν θυμᾶσθε, ὁ φίλος

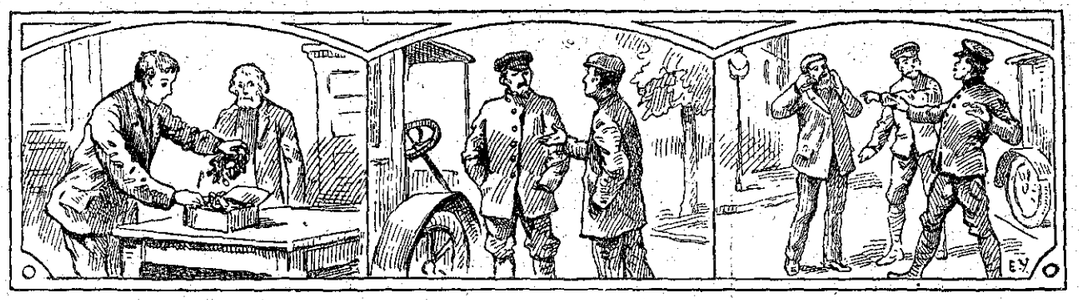

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΝΕΤΑΙ κατ' αὐτὰς λόγος διὰ τὴν «φιλολογικὴν ἀπαιδευσίαν» τῆς κοινωνίας μας ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ὡραίας διαλέξεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν «Ἑκπαιδευτικὸν Ὅμιλον» ἕνας λόγιος, ὁ κ. Ι. Ζερβός. Καὶ ὅλοι οἱ δυνάμενοι νὰ γνωρίζουν, συμφωνοῦν μὲ τὸν ὁμιλητήν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, φιλολογικῶς καὶ αἰσθητικῶς, εἶνε ὅλως διόλου ἀπαίδευτος, ἀμόρφωτος. Ναὶ μὲν οἱ Ἕλληνες διαβάζουν, διότι εἶνε ἀρκετὰ φιλαναγνῶσται· ἀλλὰ διαβάζουν τὰ χειρότερα, τὰ κατώτερα προϊόντα τῆς ἐγχωρίου καὶ τῆς ξένης φιλολογίας. Δὲν ἔχουν κανένα γοῦστο. Τοὺς καλλιτέρους, τοὺς μεγαλειτέρους συγχρόνους συγγραφεῖς, τοὺς ἀγνοοῦν ὁλωσδιόλου ἢ τοὺς γνωρίζουν μόνον κατ' ὄνομα. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὰ μὲν ἐκλεκτὰ βιβλία νὰ μένουν ἀπώλητα, νὰ πωλοῦνται δὲ κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων κάποια πρόστυχα μυθιστορήματα, ἱστορίαι λῃστῶν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐπίσης εἰς τὸ θέατρον τὰ ἐκλεκτὰ ἔργα κάμνουν μόλις καὶ μετὰ βίας δυὸ-τρεῖς παραστάσεις, ἐνῷ τὰ πρόστυχα χαλοῦν κόσμον.

Εἶνε τώρα ἀληθές, ὅτι καὶ εἰς ἄλλας κοινωνίας, πλέον πολιτισμένας ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας, τὰ πρόστυχα ἔργα ἔχουν μεγάλην διάδοσιν. Ἀλλ' ἐκεῖ τὰ γουστάρει μόνον ὁ κάτω λαός, οἱ θυρωροί, οἱ ἐργάται, ἡ μοδιστροῦλες. Ἐνῷ ἐδῶ, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, βλέπομεν νὰ μὴ ἔχουν τὸ παραμικρὸν φιλολογικὸν γοῦστο ἄνθρωποι ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, δικηγόροι, ἰατροί, διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, καθηγηταί, ἱερεῖς, ἀξιωματικοί, φοιτηταί, ἄνθρωποι τέλος πάντων γραμματισμένοι. Ἔ, αὐτὸ δὲν συμβαίνει πουθενά. Εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, οἱ γραμματισμένοι, οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ Γυμνάσια, ἔχουν ἀρτίαν αἰσθητικὴν μόρφωσιν καὶ ξέρουν νὰ διαβάζουν μὲ γοῦστο. Διατί; Διότι ἐκεῖ-πέρα, ἡ Αἰσθητικὴ καὶ ἡ Νεωτέρα Φιλολογία, ἐντοπία ἢ ξένη, διδάσκονται καὶ εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια. Ὁ μαθητής, ἡ μαθήτρια, γνωρίζονται εἰς τὸ Σχολεῖον, διὰ τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ διδασκάλου, μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς συγγραφεῖς καὶ ποιητάς, παλαιοὺς καὶ νέους, πρῶτα-πρῶτα τοῦ τόπου των.

Ἐδῶ ὅμως, τὸ ἀναγκαιότατον αὐτὸ μάθημα λείπει καθολοκληρίαν. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τίποτε. Εἰς τὸ Γυμνάσιον τίποτε. Μόνον ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ αὐτοί, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Ζερβοῦ, «μὲ ὑπόκρουσιν γραμματικῆς καὶ συντακτικοῦ». Εἰς δὲ τὰ Δημοτικὰ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, ὀλίγα μόνον «Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα», ἀτελέστατα, ἰσχνότατα, ἀκαλαίσθητα πολλάκις, ἀνίκανα νὰ δώσουν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἡ ρίζα λοιπόν, ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ἐδῶ: Οἱ «γραμματισμένοι», οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὰ Γυμνάσια καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἀποτελοῦντες τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, δὲν γνωρίζουν καθόλου νέαν ἑλληνικὴν ἢ ξένην φιλολογίαν. Διότι δὲν ἐδιδάχθησαν. Καὶ ὅσοι γνωρίζουν κἄτι τι, — αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος, — εἶνε οἱ ὀλίγοι αὐτοδίδακτοι.

Σεῖς, ἀγαπηταί μου, θὰ εἶσθε ἀπὸ τὰς ἐξαιρέσεις. Διότι ἔχετε τὴν «Διάπλασιν», ἡ ὁποία μορφώνει ὁλοένα τὸ γοῦστό σας καὶ σᾶς ὁδηγεῖ παντοιοτρόπως εἰς τὰς φιλολογικάς σας προτιμήσεις. Εὔμπορῶ μάλιστα νὰ εἴπω, ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, οἱ «γραμματισμένοι» ποῦ ἀποτελοῦν τὰς ἐξαιρέσεις, οἱ φιλολογικοὶ «αὐτοδίδακτοι» — ὅπως τοὺς ὠνόμασεν ὁ κ. Ζερβός, — οἱ γνωρίζοντες καὶ παρακολουθοῦντες τὴν ἐκλεκτὴν φιλολογίαν, οἱ διαβάζοντες τοὺς καλλιτέρους μας ποιητὰς καὶ πεζογράφους, οἱ ἀληθινὰ μορφωμένοι καὶ ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι, — φοιτηταί, ἰατροί, δικηγόροι, μηχανικοί, πολιτευόμενοι, καθηγηταί, ἀξιωματικοὶ κλπ. κλπ. — εἶνε κατὰ κανόνα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἦσαν παιδιά, ἐδιάβαζαν μὲ ἀγάπην τὴν «Διάπλασιν». Τέτοιοι θὰ βγῆτε αὔριον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ σεῖς. Θὰ εἶσθε ἀπὸ τὰς ἐξαιρέσεις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος ἐγχείρισις

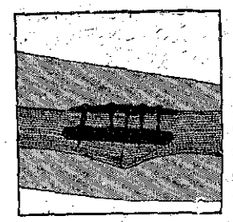

Ὁ κ. Ζάρβις Δρούρυλαν, εἰς τὸ Λονδῖνον, ἔσπασε τὸ χέρι του τόσον ἄσχημα, ὥστε οἱ ἰατροὶ ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ τὸ κόψουν. Ἐν τούτοις ἕνας ἰατρὸς κατώρθωσε νὰ τοῦ τὸ σώσῃ, συνενώσας τὸ σπασμένον κόκκαλον μὲ δύο ἐλάσματα ἀργύρου, προσηρμοσμένα ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον κόκκαλον, ὅπως δείχνει ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία, ἡ ὁποία ἔγεινε μὲ ἀκτῖνας Ραίντγκεν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα

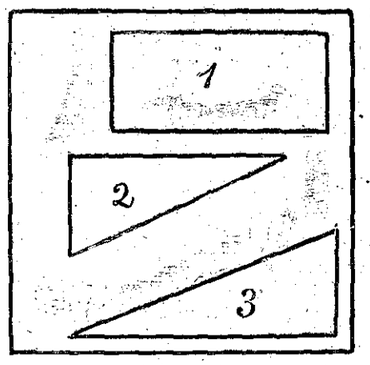

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ τρίγωνα καὶ μὲ τὸ τετράπλευρον, ἀφοῦ κόψετε κάποιον κομμάτι, νὰ κατασκευάσετε ἓν τέλειον τετράγωνον.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ

ΡΑ	Λ	ΡΕ	ΑΙ	ΕΡ	ΠΕΝ
ΜΙ	ΜΩ	ΑΙ	ΟΥΑ	ΦΟΥΡ	ΚΗ
ΡΙΣ	ΝΕ	ΔΥ	ΛΕΥ	ΤΟΡ	ΜΕΛ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ὀκτὼ προσώπων τῶν δύο ἐφετεινῶν μυθιστορημάτων τῆς «Διαπλάσεως».

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγίας

Parler, gratter, tirer, nuit, cuit, rompt, trop, trop, trop.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ Θου φύλλου

α'.) Τὸ πρόσωπον τοῦ καβαλλάρη φαίνεται εἰς τὴν ἄνω δεξιᾷ γωνίαν τῆς εἰκόνος, ὅταν ἡ δεξιὰ πλευρὰ γίνῃ βάσις.—β.') Ἀγγλία, Γαλλία, Ρωσσία, Αὐστρία, Ἰταλία.—γ'.) Chaque medaille a son revers.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Μὲ λύσσα καὶ μὲ ἀκράτητο θυμό, ἐνῷ κοιμᾶται ὅλη ἡ ἀκρογιαλιά, ξεσπάει τὸ ἄγριο κῦμα. Δίχως νὰ λυπᾶται τὴν πτωχικὴ καλύβα τοῦ πτωχοῦ ψαρᾶ, τὴν πλαρασύρει. Λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν καλύβα, χωμένα μέσα στὴν ἄμμο δυὸ παλούκια, παλεύουν μὲ τὸ λυσσασμένο κῦμα. Νικάει πάλι αὐτό, καὶ πετάει πέρα τὰ παλοίκια, ὅπως παρέσυρε πρὸ ὀλίγου τὴν καλύβα. Καὶ ἐνῷ γίνεται αὐτὴ ἡ πάλη, τώρα ἡσυχα-ἡσυχα ἀρχίζει νὰ βυθίζεται ἡ ἀκρογιαλιὰ στὸν πρότερόν της ὕπνο.

Κ' ἐγώ, καθημένη σὲ μιὰ ἄκρη τῆς ἀκρογιαλιᾶς, παραβάλλω τὰ συμβάντα μὲ τὴν ὀργὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπάνω σ' τὸν θυμόν του 'μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ μεγαλείτερον κακό, ὅπως ἔκαμε πρὸ ὀλίγου τὸ κῦμα.

Μαγευμένον Ρόδον

ΤΑ ΕΥΖΩΝΑΚΙΑ

Τού, τού, τού! Ἀντήχησαν αἱ σάλπιγγες πρωΐ-πρωΐ στὸ γλυκοχάραγμα! Σηκώθηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου μισοντυμένη, καὶ βγῆκα στὸ παράθυρο. Ξεκινοῦσε ἕνα τάγμα Εὐζώνων. Ὑπερήφανοι, μὲ βῆμα ταχὺ καὶ μὲ πρόσωπα φαιδρά, φορτωμένοι τὸν γυλεόν τους, ἐβάδιζαν ἐκεῖ ὅπου τὸ καθῆκον τοὺς καλεῖ.

Δὲν φαντάζεσθε τὴν συγκίνησί μου, ὅταν ἀντίκρυσα τὰ λεβέντικα παραστήματά των. Μοῦ θύμισαν τὴν ἱερὰν στιγμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως, ποῦ δοξασμένοι ἔμπαιναν στὴν πόλι μας ἕνα ἡλιόλουστο πρωΐ, τιμημένη φρουρὰ τοῦ δαφνοστεφοῦς μας Βασιλιᾶ. Ρίγος διέδραμε τὸ σῶμά μου καὶ ἡ φαντασία μου ἐπέταξε μακρυά. Παρηκολούθησεν αὐτοὺς εἰς ὅλον τὸ ἔνδοξον στάδιόν των, πολεμοῦντας, ἀναρριχωμένους στὰ κατσάβραχα, ξαπλώνοντας Τούρκους καὶ προξενοῦντας τόσον τρόμον εἰς αὐτούς, ὥστε νὰ τοὺς ἐπονομάσουν Σεϊτὰν-ἀσκὲρ (Διαβολικὸς στρατός).

Ἀλλὰ δὲν ἐπελείωσεν ἐδῶ τὸ στάδιόν των. Προορίζονται νὰ δρέψουν καὶ ἄλλας δάφνας πολὺ πιὸ ἐνδόξους, ὅταν ἡ πατρὶς δώσῃ τὸ ἐξεγερτήριον σάλπισμα, μέσα εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, στὴν πόλιν τῶν ὀνείρων μας. Καὶ ἡ ὥρα αὐτὴ δὲν εἶνε μακρυά...

(Ἰωάννινα) *Ροδοδάφνη*

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἕνα μπουμποῦκι εἶχε ἀνοίξῃ πρὶν ἀπὸ τ' ἄλλα, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνα ἦσαν ἀκόμη μικρά, αὐτὸ ἦταν ἕνα κόκκινο, μεγάλο τριαντάφυλλο, τῆς τριανταφυλλιᾶς καμάρι καὶ τοῦ κήπου στολίδι. Καὶ ἦταν εὐτυχισμένο, τὸ τριαντάφυλλο ἐκεῖνο, γιατί χαιρότανε τὴν πρόσκαιρη ὡμορφιά του.

Μὲ βῆμα νωθρὸ καὶ βαρεμένο ἕνα κορίτσι περπατοῦσε στὸν κῆπο καὶ κύτταζε, χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνῃ, τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως. Ἔξαφνα τὸ μάτι της πῆρε τὸ τριαντάφυλλο, ἔτρεξε καὶ τὄκοψε. Ἓν ἀγκάθι, ποὖταν κρυμμένο μέσ' τὰ φύλλα, χώθηκε μέσ' τὸ δάκτυλο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τἄκανε νὰ ματώσῃ. «Ὦ, κακὸ τριαντάφυλλο», ἐφώναξε πετῶντας τὸ λουλοῦδι καὶ κυττάζοντας τὴν σταγόνα τοῦ αἵματος ποὖλαμπε σὰν ρουμπίνι. «Ἂς εἶνε, σὲ συγχωρῶ», εἶπ' ἔπειτα, ἔσκυψε, μάζεψε τὸ τριαντάφυλλο καὶ τὸ κάρφωσε στὸ πουκαμισάκι της.

Ἀ, σκληρό, ἄκαρδο κορίτσι, γιὰ σκέψου, ποιὸς ἤτανε κακός, τὸ τριαντάφυλλο, ποῦ ἄθελα ἴσως σ' ἔκανε νὰ πονέσῃς λιγάκι μὲ τὸ ὅπλο ποῦ τοῦ ἔδωκεν ἡ φύσις, ἢ σὺ ποῦ τὸ ἔκοψες γιὰ νὰ σὲ στολίσῃ καὶ νὰ μοιραθῇ, σὺ ποῦ τὸ ἐχώρισες ἀπὸ τὴν μητέρα του τὴν τριανταφυλλιά, σὺ ποῦ τοῦ ἐπῆρες τὴν ἐφήμερη εὐτυχία του;...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποιὸ τρέχει γρηγορώτερα, πατέρα;
Μὴ τὸ ποτάμι; μήπως τὸ ἀγέρι;
Μήπως τὸ γοργοκύλητο τἀστέρι
ποὖ σβύστκι 'στὰ οὐράνια βάθη, πέρα;

Μήπως τὸ σύννεφο; μὴ ὁ κάπνός;
Τὸ χελιδόνι ποὖ ψηλὰ διαβαίνει;
Μὴ ἡ ροκέττα ἡ ἀναμμένη;
ἡ ἀστραπή; ὁ κεραυνός;

Μὴ τὸ θανατηφόρο τὸ μολύβι;
ὁ χείμαρρος; τὸρμητικὸ τὸ χιόνι;
Τοῦ πάρωνα τὸ ἱστίο σὰν φουσκώνῃ;
ὁ καβκλλάρης στ' ἄλογο σὰν σκύβῃ;

— Παιδί μου, ποὖ ἀσυλλόγιστο τηρᾷς
στὸ μέλλον, κι' ἢ ἐλπίδες του σ' εὐφραίνουν.
Αὐτὲς ποὖ γρηγορώτερα διαβαίνουν
Μάθε πῶς εἶνε ἡ 'μέρες τῆς χαρᾶς.

(Μετάφρασις) *Νικήτρια Κυανόλευκος*

ΚΕΡΚΥΡΑ

Πρωΐ-πρωΐ, κατῆλθον εἰς τὸν κῆπον. Ψυχρὸς χειμωνιάτικος ἄνεμος ἔπνεε, καὶ λεπτὴ βροχούλα ἔπιπτε μελαγχολικά.

Ἤτο ἡ προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεώς μου, καὶ ἤθελα νὰ καθήσω διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ κάθισμα τοῦ κήπου, ὅπου τόσας φορὰς ἐκάθησα τὸ καλοκαῖρι, ὅταν ἐσκοτείνιαζε. Ἐκάθησα λοιπόν, μὲ ὅλο τὸ κρύο τοὺ Ἰανουαρίου καὶ ἔμεινα σκεπτικὴ καὶ λυπημένη. Ὅλη ἡ ἐν Κερκύρᾳ διαμονή μου μοῦ ἤρχετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν. Ὅλαι καὶ αἱ μικρότεραι λεπτομέρειαι, αὐτὰ τὰ μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα συντείνουν τόσον πολὺ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ καὶ αὐτὸς διατί, ἂν καὶ δὲν ζῇ παρὰ μὲ αὐτά, μ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα πλάττει τὴν αὐγὴν καὶ λησμονεῖ τὴν ἑσπέραν...

Ἐνῷ ἐκύτταζα γύρω-γύρω μου, ὡς διὰ νὰ μοῦ ἐντυπωθῇ αὐτὸς ὁ κῆπος, ἐνεθυμήθην τὴν πρώτην φορὰν ὅπου τὸν εἶδον. Τὰ ἀνθάκια ἐχαμογελοῦσαν γλυκὰ καὶ ἡ εὐωδιά των ἦτο τόσον γλυκειά! Θὰ τὸν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε! Τώρα ἐπέρασε τὸ καλοκαῖρι, τόσον γρήγορα, ὥστε μοῦ ἐφάνη ἀστραπή! Ἦλθε καὶ ὁ χειμών! Ἔπεσαν τὰ φύλλα, τὰ ἀνθάκια δὲν μειδιοῦν πλέον εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανὸν καὶ ὁ κῆπος εἶνε τώρα γεμᾶτος μελαγχολίαν. Ἔφυγαν ὅλα μαζὺ μὲ τὸν Αὔγουστον, μαζὺ μὲ τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὰ πουλιά!

Καὶ τώρα ποῦ θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον, δὲν θὰ μοῦ ἀπομείνῃ ἀπὸ τὴν Κέρκυραν παρὰ μία μακρυνὴ ἐνθύμησις χαρᾶς, καὶ ἕνα πέταλον τριανταφύλλου τοῦ κήπου, φυλαγμένον εἰς ἕνα παλαιὸν βιβλίον...

Σεμνὸ Μενεξεδάκι

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ παιδὶ θεωρεῖ τὴν ζωὴν ὡς σειρὰν διασκεδαστικῶν παιγνιδίων, — ὁ νεανίας ὡς ὄνειρον εὐτυχίας, — ὁ ἀνὴρ ὡς πεδίον μάχης, — ὁ γέρων ὡς ταξείδιον τετελεσμένον.

Ὅπως ὁ ἥλιος, πρὶν σκασθῇ ὑπὸ πυκνῶν μαύρων νεφῶν, ρίπτει ἐπὶ τῆς γῆς μίαν ἀδύνατον ἀκτίνα τοῦ, τοιουτοτρόπως πολλάκις τὸ χαμόγελον εἶνε ὁ ἀδύνατος σπινθὴρ ψυχικοῦ πόνου.

Οὐδέποτε ἡ σκέψις εἶνε περιττή, ἔστω καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην τῶν πράξεών σου.

Γλυκὺ Ὄνειρον

ΘΑΛΑΣΣΑ—ΖΩΗ

Σιωπηλὰ τὸ ἤρεμο τὸ κῦμα σὲ κυλάει
καὶ σὺ τὸ βλέπεις χαρωπὰ
ὅπου ἐπάνω σου κτυπᾷ
καὶ ἥσυχα σὲ πάει.

Ἡ θάλασσα ἡ γαλανὴ μὲ χάρι σὲ χαϊδεύει,
ἀντανακλοῦνε τὰ νερὰ
καὶ ἡ καρδιά σου ὅλο χαρὰ
στὴ θάλασσα πιστεύει.

Πρόσκαιρα φαίνεται καλή· ὅμως συχνὰ [ἀφίνει
τὴν ἤρεμη γλυκεὶὰ θωρὶὰ
καὶ ἔχει κύματα θερὶὰ
κρυμμένα στὴ γαλήνη.

. . . . . .

Ὦ! ἔτσι εἶνε κ' ἡ ζωὴ· ἔχει τὴν ἤρεμία
τῆς θάλασσας τῆς γαλανῆς,
π' ἐνῷ σὲ βλέπει προσηνῆς,
σοῦ φέρνει τρικυμία.

Ὕστερη Ἀναλαμπὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ Νέου Βουλγαροκτόνου:

— Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Κυττάζω 'ς ὅλους τοὺς ἡμεροδεῖκτες καὶ κανεὶς δὲν λέγει τίποτε!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10ὴν Φεβρουαρίου 1915.

Δὲν εἶν' ἔτσι, Φάον. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι σᾶς εἶπα τότε νὰ τελειώσῃ ὁ καυγᾶς διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Ἀλλ' ἀφοῦ βρῆκα νόστιμον νὰ δημοσιεύσω πάλιν ἕνα φιλικὸν πείραγμα τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαγορεύσω νἀπαντήσῃς. Περιμένω λοιπὸν τὴν ἀπάντησίν σου. Καὶ ὅσον μὲν διὰ τὸ Συμμαχία, πὲς καὶ σὺ ὅτι θὰ ἦτο ἐπίσης ἀνυπόφορον, ἂν σοῦ ἐπέβαλλε κανεὶς νὰ λέγεσαι Φάωνας! Ὅσον ὅμως διὰ τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέφρασες τὸν Αἰσώπειον μῦθον, πὲς ὅ,τι θέλεις. Θὰ τὸ δημοσιεύσω. Σύντομον ὅμως. Νὰ μὴ γεμίσῃ μισὴ στήλη μὲ τὴν ἀπάντησίν σου.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος μοῦ γράφει: «Προχθὲς εἶδα τὴν Κάκια καὶ τὴν Λουλούκα μασκαράδες στὴν ὁδὸν Σταδίου. Καὶ τοὺς ἔγραψα αὐτοὺς τοὺς στίχους ποῦ μοῦρθαν στὸ μυαλὸ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς πρόγκας ποῦ βούΖΖε στ' αὐτιά μου ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

—Μασκαράδες! γιούχα!.. γιούχα!
Μὲ πιερόττου ὁλάσπρα φοῦχα
Καὶ μὲ μυτερὰ καπέλλα
Ποὖταν καὶ τὰ δυὸ μὰ τρέλλα,
Ἡ Λουλούκα μὲ τὴν Κάκια
Τριγυρίζαν στὰ σοκάκια
Μὲ πιερόττου ὁλάσπρα φοῦχα
—Μασκαράδες! γιούχα!.. γιούχα!

Γλυκεῖα Ἐλπίς, ἐλήφθη καὶ ἡ ἐπιταγὴ καὶ ἡ ἐπιστολή. Ἀποροῦσα πῶς ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν πῶς μ' ἐλησμόνησες. Ξεύρω ἐγὼ πόσον μάγαπᾷς... Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τώρα ποῦ ἐτελείωσαν ὅλαι αἱ «Ὀδύσσεια», θὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ ὅπως πρῶτα.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, ὅλαι σου αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν, ὡς εἶδες, τὴν ἴδια στιγμή. Περιμένω τώρα νὰ στείλῃς τὴν Στατιστικὴν καὶ τὰς Συλλογάς. Βέβαια ποῦ θὰ τὰς δεχθῶ, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας μου καθυστέρησαν ὧς τώρα. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ μοῦ γράψῃς εἰς τὸ ἑξῆς μὲ κάθε ἐμπιστοσύνην.

Ἀ! δικό σου ἦτο ἐκεῖνο τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, Κερκυραϊκὲ Διάβολε; Ἐσημείωσα «Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφῃρημένου», διότι κάτωθεν δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ὄνομα, οὔτε ψευδώνυμον. Θὰ πῇς: Καὶ τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε σταλῇ; Ἐκεῖνο ἐπῆγε στὴν θέσιν του. Διότι ἀλλοῦ φυλάγονται τὰ γράμματα, ἀλλοῦ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, ἀλλοῦ τὰ Λυσόχορτα, καὶ οὔτω καθεξῆς. Δι' αὐτὸ κάθε κομμάτι, κάθε χαρτὶ ποῦ μοῦ στέλλετε, πρέπει νὰ ἔχῃ τὄνομά σας καὶ τὸ ψευδώνυμον.

Ἀλήθεια, καὶ μιὰ Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα ἕως τώρα δύο, ἔχει ἀντὶ ὑπογραφῆς μιὰ τζίφρα, ποῦ τὴν διαβάζω ὡς Σ. Α. Β. Καὶ οὔτε ψευδώνυμον, οὔτε τίποτε. Τίνος νὰ εἶνε ἀρά γε;

Νὰ καὶ γράμμα ἀπὸ τὸ Κῦμα. Μοῦ τὸ ἔστειλε τὰ Χριστούγεννα, ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ τὸ ἔλαβα μόλις προχθές. Πάλι καλά! Τόσον καιρὸν ἔκαμαν νὰ φθάσουν καὶ δύο γράμματα τῆς Μπουμπουλίνας, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰς 27 καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰς 29 Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ τὸ ρεκὸρ ἔχει ἕνα γράμμα τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπὸ τὰς 27 Νοεμβρίου!! Ἂς μὴν ἀπορήσουν λοιπὸν οἱ ἀνωτέρω φίλοι μου διὰ τὴν μακράν μου σιωπήν, ἀφοῦ τὰ γράμματά των ἐκρατήθησαν τόσον καιρὸν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Κῶν) πόλεως. Τὸ Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου πληροφορῶ ὅτι ἡ Πατρὶς τῶν Ἡρώων εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας.

Θιακὲ Θαλασσόλυκε, σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον καὶ σοῦ εὔχομαι περαστικά. Εὑρίσκομαι ὁλονὲν εἰς τὸν β' γῦρον τῶν Ἀσκήσεων, ὥστε ἀπὸ ἄλλας Συλλογὰς ἐδημοσιεύθη ὧς τώρα μία μόνον Ἄσκησις καὶ ἀπὸ ἄλλας δύο. Ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου ἐδημοσιεύθησαν δύο. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχες ἰδῇ ἀκόμη τὴν δευτέραν, ὅταν μοῦ ἔκαμες τὸ παράπονόν σου. Καὶ ξεύρεις πότε θὰ ξανάλθῃ ἡ σειρά σου; Μετὰ δύο περίπου μῆνας.

Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου. Διὰ τὸ ἀνέκδοτον δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε θετικόν· δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἂν τὸ ἐνέκρινα ἢ τὸ ἀπέρριψα. Τέτοια μικρὰ λαμβάνω τόσα πολλά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατῶ διὰ τὸ καθένα λογαριασμόν. Τὰ ἐγκρινόμενα—χωρὶς ἰδιαιτέραν μνείαν εἰς τὰς Ἐγκρίσεις, — τὰ βάζω ὅλα μαζὶ καὶ δημοσιεύω τὰ ἑκάστοτε κληρωνόμενα. Τὰ ἄλλα μένουν...

Πᾶν μέτρον ἄριστον, Ἀθηναϊκὲ Διάβολε. Οὔτε νὰ γράφῃ κανεὶς τόσα πολλά, ὥστε νἀναγκάζεται σὰν τὸν φίλον σου, νὰ πληρώνῃ διπλὸ γράμμα, οὔτε πάλιν νὰ περιορίζεται, ὅπως σύ, εἰς μίαν ἁπλῆν κάρταν. Βλέπω ὁπωσδήποτε, ὅτι διὰ νὰ τὰ 'πῇς ὅλ' αὐτά, ἐγέμισες δύο σελίδας. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι, ὅταν δὲν εἶνε στὴ μέση ἡ κυρία Τεμπελιά, πάντα βρίσκει κανεὶς θέμα...

Ὀνειροπόλε Ἕλλην, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Πρέπει ὅμως νὰ διαβάσῃς καὶ τὸν Ὀδηγὸν τώρα ποῦ ἔγεινες συνδρομητής. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς, ὅτι τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, αἱ Λύσεις κλπ. πρέπει νὰ γράφωνται εἰς χωριστὸν χαρτὶ τὸ καθένα, καὶ ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα.

Ἡ Νοσταλγία μοῦ γράφει: «Δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπητή μου, πόσον ἄλλαξαν αἱ ἰδέαι μου, ἀφότου ἔγεινα συνδρομήτριά σου. Πρὶν ἐδιάβαζα ὅλῳ γαλλικὰ μυθιστορήματα, ἐλάμβανα γαλλικὸν περιοδικὸν κ' ἐνόμιζα, ὅτι δὲν ὑπάρχουν καλλίτερα εἰς οὐδεμίαν γλῶσσαν. Ἀλλὰ τώρα καταλαμβάνω τὸ μεγάλο λάθος μου. Νοί, διότι ποτὲ δὲν ἀγάπησα τόσο πολύ, δὲν ἐπερίμενα μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν κανὲν ἄλλο περιοδικόν, ὅσον σένα, ἀγαπητή μου «Διάπλασις!»»

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Δαφνοστεφὴς Νίκη, Κάστρον Καλαμῶν, Ἡρωΐς Μανωλιάσας (δεκτή), Ναυτοπούλα, Θαλασσοπουλι τοῦ Στόλου καὶ Βύρων. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει περισσότερα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ Ἀδιάκριτος» τῆς Ναυτοπούλας. —«Διάλογος» κτλ. τοῦ Πειραικτηρίου. —«Πρωΐ-μεσημέρι-βράδυ» τῆς Τελέσιλλας. — «Σὲ καρτεροῦν, Ἑλλάδα!» τοῦ Ἕνα Χιωτάκι.—«Στὴν Ἀκροθαλασσιὰ» τοῦ Ἀπλότυχου. —«Τῆς Μούσας τὸ παιδὶ» τοῦ Φλοίσβου τοῦ Βοσπόρου.— «Ἕνας Δυστυχισμένος» καὶ «Βρέχει» τῆς Μπουμπουλίνας. — «Τραγοῦδι τῶν Ἀργοναυτῶν» καὶ «Ὁ ἀποχωρισμός» τοῦ Κύματος. —«Χρυσάνθεμα» τοῦ Τέλλου Ἄγρα. — «Ἐκλογὴ ψευδωνύμου» τοῦ Μαγευμένου Ρόδου. — Μικρὰ διάφορα, Ἀνέκδοτα, Γνωμικά, Ἀλήθειαι, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διάφορον.

Ἀπορρίπτονται: «Αἱ πρῶται νίκαι» (πολὺ ἰσχνόν.) — «Τὸ κῦμα» (ἄτεχνον.) «Τραυματίας τοῦ Εὐρωπ. πολέμου» (ἀκατάλληλον.) — «Τὸ χιόνι» (καλὸ· ἀλλὰ μερικοὶ στίχοι τὸ χαλοῦν.) — «Τὰ ὀρφανὰ» καὶ «Ὁ ἥλιος» (πολὺ ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Κόρη τοῦ Μωρηᾶ. κ. (Ε. Ι.) Μέγας Ναπολέων, ἀ. (Ν. Μ.) Σμυρνιοπούλια, ἀ. Καρδία Ἑλληνίδος, κ. (Χ. Ρ.) Ὀνειροπόλος Ἕλλην, ἀ. (Α. Κ.) Ἑλληνόπαις, ἀ. (Ι. Λ.) Πανελλήνιος Ἀστήρ, ἀ. (Α. Μ.) Ἀήττητος Εὔζωνος, ἀ. (Ν. Γ.) Γενναῖος Χῖος, ἀ. (Η. Δ.) Ναυτάκι τῆς Ἴου. ἀ. (Γ. Σ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φιλτάτη Ἑλλάς, κ. Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ Βύρων, ἀ. Κάρμεν, κ. Συλφὶς κ..

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Καινούργιες Δάφνες, Νικητήν, Τέλλον Ἄγραν, Ξανθὴν Νεράϊδαν. —ἡ Πτερωτὴ Νίκη (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Νεράϊδαν τῶν Ἀνθέων. — ὁ Ἀθηναϊκὸς Διάβολος (0) μὲ Κερκυραϊκὸν Διάβολον, Κεφαλλωνίτικο Διαβολάκι, Θηλυκὸν Διάβολον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Λάβαρον τοῦ 21 (ἐλήρθησαν, δεκταί.) Ἥρωα τοῦ 1913 (ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα δὲν ἠσυχάσαμεν στιγμήν· ἔ, τώρα ἡσυχία καὶ ἐργασία· ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Δαφνοστεφὴ Βασιλέα (θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.) Τρελλὴν Νεράϊδαν (ἔστειλα.) Ναυτάκι τῆς Ἀήμινου (ποὖ ἔκαμε τοὺς ἀγοραστάς του 15· μπράβο του!) Ἔνδοξον Κυανόλευκον καὶ Ὡραίαν Γαλάτειαν (ὄχι, πρέπει νὰ τὰς γράφετε καθεμία σας χωριστά.) Ἕλληνα Πρόσκοπον (ἔστειλα.) Κόρην τοῦ Μωρηᾶ (σὲ συγχωρῶ, ἀφοῦ τὸ ἔκαμες χωρὶς καὶ σὺ νὰ τὸ ἐννοήσῃς· ἐλπίζω ὅμως, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃς.) Εὐέλπιδα Μικρασιάτιδα (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη· ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.) Μέλλοντα Θριαμβευτὴν (ἑπτὰ λοιπὸν καὶ ἕπεται συνέχεια· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· τἀποτελέσματα τοῦ Διαγ. Μεταφράσεως θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ προσεχῶς.) Κλεομ. Γ. Κοτ. (δὲν εἰξεύρω, διότι τὸ βιβλίον δὲν γράφει ἀπέξω τιμήν· νομίζω ἢ 4 δρ. ἢ 5· ἐρώτησε διὰ δεκτάριου σου τὸν ἐκδότην κ. Ἰω. Σιδέρην, ὁδὸς Σταδίου.) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα ἐκ νέου.) Δακρυπότιστον Ζωὴν (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) Ἐνετικὸν Λέοντα (εὐχαριστῶ πάρα πολύ· ἔστειλα.) Σπινθῆρα τῆς Ἐλευθερίας (φίλησέ μου καὶ τὸν ἀδελφούλη σου καὶ πὲς του χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή του.) Ἰωάν. Λ. Μερ. (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις.) Ρουμελιωτάκι (φυσικά, ὅποιος κάνει τόσα γλέντια μαζί, ἀρρωσταίνει· ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν περαστικά—καὶ τοῦ χρόνου!) Καραμπογιᾶν (δὲν εἶνε λάθος, διότι ἀκόμη δὲν τῆς εἶχα στεῖλῃ τὸ ἰδικόν σου.) Πτερωτὴν Νίκην (ἔστειλα.) Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου (χαίρω ποὖ ἔγεινες καλά· νά!. δέχομαι καὶ γράμματόσημα.) Ἀπλότυχον (ἐνεκρίθη, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθη διὰ νὰ δημοσιευθῇ· στεῖλέ μου καὶ κανὲν ἄλλο· ἴσως θὰ εἶνε πιὸ τυχερό.) Ἐν-

δοξον Ἀεροναύτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἐλευθέραν Χίον (ὄχι δά! γράφε μου καὶ μὴ σὲ μέλῃ· ἐμένα μάρρσει νὰ διαβάζω γράμματα τῶν φίλων μου, ἔστω καὶ μὲ «ἐσκοπον φλυαρίαν».) Ἑνα Χιωτάκι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἀδαμ. Ν. Χριστοδ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Μαρίκαν Γ. Μητ. (δὲν πειράζει· τὰ στέλλεις ὅταν παρουσιασθῇ κατάλληλος εὐκαιρία.) Α. Ρ. (κανένας κατάλογος δὲν ἔκλεισε· εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς συνδρομήτρια ὁποτὲ θέλῃς.) Πίμπερνελ (ἔστειλα.) Νησιωτοπούλαν, Ὑστερην Ἀναλαμπὴν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Φεβρουαρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

128. Λεξίγριφος

Πρόθεσιν καὶ πόλιν, λύτα,
Μὴν ἑνώσῃς, στὸ Θεό σου!
Γιατὶ τότε εἶνε ποῦ 'νε
Ποῦ θὰ βρῇς τὸ διάβολό σου...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠρίωνος

129. Συλλαβόγριφος

Εἶνε σύμφωνον τὸ πρῶτον,
Ποταμὸς τὸ δεύτερόν μου
Κ' εἰς τοὺς κήπους τὸ ὡραῖον
Καὶ εὐῶδες σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Κοκκάλη

130. Μεταγραμματισμὸς

Ὅρος τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Κ' εἰς τὴν Ἀττικήν μας κεῖμαι.
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
Στὴν Γαλλίαν νὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τῶν Ἀνθέων

131. Αἴνιγμα

Ἀπόστολος τὸ ἀρσενικόν,
Τὸ θηλυκόν μου ὀρυκτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

132. Ἀστὴρ

* * * Νάντικατασταθοῦν
* * * οἱ ἀστερίσκοι διὰ
* * * γραμμάτων οὕτως,
* * * Α * * * ὥστε νὰναγιγνώσκωνται: ὁριζοντίως κρά-
* * * τος τῆς Εὐρώπης,
* * * καθέτως ὁροσειρά,

διαγωνίως δὲ πλανήτης καὶ χωρίον τῆς Ἀτικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστρίτου

133. Πρόβλημα

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ
* * * τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 2, 3, 4, 5, 6, 7,
* * * 8, 9 καὶ 10 οὕτως, ὥστε ὁριζοντίως καὶ καθέτως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα νὰ εἶνε 18.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Ξίφος

134. Λογοπαίγνιον

Ποία πόλις γράφεται μὲ κᾶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

135. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν βασιλόπαιδα τῆς Κολχίδος, τραγικὴν ἡρωΐδα· τὰ δὲ δεύτερα γράμματά, ἀλλ' ἀντιστρόφως, πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Πέρσης στρατηγός· 2, Θεά· 3, Βασιλεὺς-Προφήτης· 4, Ἰχθὺς λιμναῖος· 5, Προφήτης· 6, Τέλος προσευχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοποντοφύλακος

136. Φωνηεντόλιπον

* - πν - τχνς - κτργζτ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡλιοβασίλεμμα

137. Γρίφος

νο
νο νο
Π θοῦ τ[5] μῦς
νο νο
νο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξον Σοῦλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 47 καὶ 48

494. Πυρκαϊὰ (πῦρ, κᾶ, ἴα.)—495. Πρωσσία (πρός, σύ, α.)—496. Πίνδος - Ἰνδός.

497. Α
Υ - ΔΡΙ - Α
ΑΔΡ - Ι - Α - ΤΙ - ΚΗ
Α - ΤΙ - ΜΟΣ
ΚΗ

498. Ἄμ-ἔπος ἄμ' ἔρ-γον. (α μὲ πῶς - α μὲ γον.)

499. Ἐφημερὶς (εὖ, ἔμαι, ρίς.) — 500. Σίφος (ξῖ, φῶς) — 501. Ἄρνος - Ἄργος.

502. **ΔΕΒΒΩΡΑ**
ΟΥΡΑΛΙΑ
ΕΥ**Μ**ΑΙΟΣ
ΝΙΚ**Η**ΤΑΣ
ΛΕ**Π**ΙΔΟΣ
ΒΑΛΤΙΚΗ
ΡΕΒΕΚΚΑ

503. Στὸ ἀλῶνι (παρα - κΑΛΩ ΝΙκο...) — 504 — 508. Διὰ τοῦ Ω: Πῶλος, Ἰάσων(ἢ Αἴσων), σωτὴρ, μισῶ, κῶνος. — 509. ΛΑΙΟΣ (Λεπὶς, Ἄραψ, Ἰάσιον, Ὅρκος, Σάλος.) — 510. Οὐδὲν ῥόδον ἄνευ ἀκάνθης, οὐδὲ ἡδονὴ ἄνευ θλίψεως. — 511. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος (περὶ ὄρ-ἐξ - ε ὡς - οὐδ εἰς λο - γ ὡς.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10· διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. ***7***—Χρυσόδετος φρ. ***10.***

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. ***8***—Χρυσόδετος φρ. ***10.***

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ' —10]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ· βραβεύσω καλὰ καλλίτερον τετράδιον μὲ τόμον δραχμῆς· προθεσμία 31 Μαρτίου· γράφετε ὑπέρανω: «πρὸς βραβευσιν». — ***Δαφνοστεφὴς Νίκη***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδικρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 4—10 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Φανὴ Α. Κοκκώνη, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Γ. Κολυδᾶς, Π. Ν. Παναγιώτου, Μάσιγκα Π. Ρογκοπούλου, Αἰμιατρίνη Γ. Μαρούλη, Θεοδώρα Καραβέλλου, Ἐρρίκος Καρ. Χόν, Δημ. Ἀντωνιάδης, Σπ. Λ. Μάμοε, Μαρίνος Σ. Κοσμετάτος, Ἐπ. Ἀλτηγός, Μαγεψιένο Ρόδον, Κωνστ. Γ. Σπηλιόπουλος, Ἰω. Ν. Πλατσῆς, Αἰμιλία Ὀρ. Κατσάρη, Π. Μπενάρδος Ἀμαλία Τσάχ, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Ἰωάν. Ν. Ἰγγλέσης, Ἠλ. Π. Σοῦρσος, Ι. Βραχιώτης.

ΑΙΓΙΝΗΣ. Μικρὸς Παγανίνης.

ΒΟΛΟΥ. Δημ. Π. Βορρόπουλος, Ἀπ. Π. Παπαδόπουλος, Ἀνδρ. Καραμεσίνης, Μιλτ. Ναπ. Πορφυρογένης, Εὐζωνάκι Γοργό, Δόξα τοῦ Βότση, Ἰσαὰκ Σ. Λεβῆς Ἀργίνη Κ. Λυκιαρδοπούλου.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Χαρ. Λ. Περδικάρης.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Ἐκπορθητὴς τοῦ Μπιζανίου, Ἀθ. Κ. Σωτηρόπουλος, Χρ. Ν. Δάρας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ἰωάν. Λ. Μερκάτης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαπάκης, Λάουρα Λασαλάνδρα.

ΙΘΑΚΗΣ. Γρ. Α. Κασσιανός, Ν. Κονταρᾶτος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Κυμοτρόβλος Ποσειδῶν, Χαΐμ Ι. Λευΐ.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Ἀλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα, Λουκία Δ. Κακολίρη, Κερκυραϊκὸς Διάβολος, Χαρ. Σ. Πατσός.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Σοφία Ν. Καρζῆ.

ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ. Νοσταλγία.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Δημ. Παλιούρας, Π. Μηλιώνης, Ἀθ. Τσίντζος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ. Νικ. Ἀποστολόπουλος.

ΠΑΡΓΑΣ. Μέντορ Ζουλιέττης.

ΠΑΤΡΩΝ. Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἑλένη Γιαγνακοπούλου, Δημ. Π. Παπαγιαννόπουλος, Κούλα Παπαχρονοπούλου, Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Ἀργυροῦλα Ζορμπᾶ, Μαρία Μπέλλου, Κάκια Π. Παπαγιαννοπούλου, Μαρία Ε. Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μαρίνα Κ. Βογιώτα.

ΣΥΡΟΥ. Νικ. Ι. Βάτης, Ἀντ. Ν. Κοτζιᾶς, Εὐάγγ. Ν. Γιαμαλάκης, Στυλ. Μ. Δημητρακάκης

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Κωνστ. Δ. Παπαλεξίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Σπ. Ἀθ. Σταμπολῆς, Βασ. Γ. Πουλόπουλος, Ἀριστ. Π. Παπαγιαννόπουλος, Νικ. Σ. Ἀγγελίδης, Πολύβ. Ἀν. Σαραντόπουλος, Ἀναστ. Π. Κολιόπουλος, Δανάη Εὐ. Μενεξῆ.

ΥΔΡΑΣ. Ἑλένη Δημ. Δεβελέκου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Εὐάγ. Θ. Βαρύτης, Ἀνδρ. Β. Κόκκας.

ΧΙΟΥ. Μιλτ. Τσαπλάκος, Εἰρήνη Ἠλ. Ἀσπιώτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΛΥΔΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Τριπόλει, καὶ ΕΛΕΝΗ ΔΗΜ. ΔΕΒΕΛΕΚΟΥ ἐν Ὕδρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Ὁ ἐν Ἀθήναις κληρωθεὶς παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ***τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.***

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ.10. Ἐξωτερ. Λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 12*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς μάχης, ὁ Ραοὺλ κατέφυγε φυσικὰ πλησίον τοῦ Τορπέν, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ μείνῃ ἥσυχος ἢ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸν πλοίαρχον, εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἰδέαν ν' ἀναμιχθῇ, διὰ νὰ χωρίσῃ ὁ ἴδιος τοὺς διαμαχομένους.

Ἐρρίφθη λοιπὸν ἀφρόνως ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Τούρκων, φωνάζων:

— Σταθῆτε!... Τρελλαθήκατε;

Ἀλλ' αἱ εἰρηνικαὶ αὐταὶ διαθέσεις παρεξηγήθησαν, διότι ἕνας Ἱσπανός, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ φαρμακοποιὸς εἶχεν ἔλθῃ πρό τινων ἡμερῶν εἰς κάποιαν προστριβήν, ἐξ αἰτίας μιᾶς θέσεως, ἐστάθη αὐθαδῶς ἐμπρός του καὶ τοῦ εἶπε δυνατά:

— Πῶς; τοῦ λόγου σου δὲν θέλεις νὰ πολεμήσῃς; Βέβαια, εἶσαι Φραντζέζος καὶ φοβᾶσαι... Κάνεις σὰν τοὺς παπάδες καὶ τὴς γυναῖκες: χωρίζεις τοὺς γενναίους ποῦ πολεμοῦν, ἐσὺ ὅμως φυλᾷς τὸ πετσί σου, δειλέ, ἄνανδρε!

Ὁ Τορπὲν ἐφημίζετο εἰς τὸ Σαυλὶ ὡς σπόρτσμαν καὶ ὡς παλληκαρᾶς, ποῦ δὲν ἤξευρε τί θὰ πῇ φόβος. Δι' αὐτὸ ἡ ὕβρις τοῦ Ἱσπανοῦ τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ. Εὐθύς, ἀδιστάκτως, ἔλαβε στάσιν πυγμάχου καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὑβριστήν του, τῷ εἶπε:

— Εἰς τὰς διαταγάς σου, παλληκάρι μου! Ἂν ἐσὺ ἐπιμένῃς νὰ κτυπηθοῦμε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δείξω πῶς κάνει ἕνας Γάλλος, γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ πλευρὰ ἑνὸς Ἱσπανοῦ.

Καὶ λέγων ταῦτα, κατέφερεν ἕνα γρόνθον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τόσῳ ταχεῖαν τὴν ἐπίθεσιν, διὰ νὰ φυλαχθῇ. Ἀφοῦ ὅμως ἔφαγε τὴν γρονθιάν, ὀπισθοχώρησε μὲ μεγάλην εὐκινησίαν δύο τρία βήματα καὶ, δράξας ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν «ναβάγια» ποῦ μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ Ἱσπανοί, τὴν ἐσφενδόνισε μακρόθεν μὲ δύναμιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του.

Τὸ μαχαῖρι εὗρε τὸν Τορπὲν ἴσα-ἴσα εἰς τὸ δεξὶ μάτι (*), ὅπου ἔμεινε καρφωμένον, καὶ ὁ δυστυχὴς Γάλλος ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον κῦμα αἵματος, ἐξελθὸν ἀπὸ τὴν πληγήν, ἔβαψε κόκκινον.

Ὁ Ραοὺλ, βλέπων τὸν φίλον του νὰ πίπτῃ, ὥρμησε. Γονατίσας πλησίον του, προσεπάθει εἰς μάτην νὰ σταματήσῃ τὸ ἄφθονον ἐκεῖνο αἷμα καὶ ἐζήτει βοήθειαν, δείχνων μὲ τὸν δάκτυλον τὸν Ἱσπανόν, ὁ ὁποῖος ἔφευγε, τρομαγμένος τώρα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ποῦ εἶχε κάμῃ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διασχίσαντα τὸ πλῆθος, παρουσιάσθησαν λευκὰ παντελόνια. Ἦτο ὁ πλοίαρχος τῆς «Πάμπας» κ. Ζακέν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ μερικῶν ναυτῶν.

Ἡ τάξις ἀποκατεστάθη ὡς διὰ μαγείας καὶ τὸ πλῆθος παρετάχθη πέριξ τοῦ πληγωμένου, τὸν ὁποῖον ὁ Ραοὺλ εἰς μάτην προσεπάθει νὰναζωογονήσῃ.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ἀντήχησεν ἰσχυρὰ κ' ἐπιτακτική:

— Μὴ κινηθῇ κανείς! ἐφώναξε. Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ κάμῃ ἕνα βῆμα, θὰ πάῃ στὰ σίδερα!

Σιωπηλὸν καὶ πειθήνιον τὸ πλῆθος ὑπήκουσε, καὶ ὁ πλοίαρχος διηυθύνθη πρὸς τὸν Τορπέν, διατάσσων νὰ φέρουν ἀμέσως τὸν ἰατρόν.

Ὅταν εἶδε τὸ μαχαῖρι, πεσμένον παρὰ τὴν καθη-

«Εἶδαν ἔξαφνα τὸ τραπέζι νὰ κλίνῃ...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 86.